

Jeroen P. Broks

*De Kronieken van Phantasar*

# **Slyvina** **en de moord** **om** **mannenliefde**

# Woord vooraf

Hallo iedereen. Dit werk is een experimenteel verhaal waarin ik geprobeerd heb het fantasy genre te mixen met het detective genre. Hierdoor is de world-building die normaliter zo essentieel is voor fantasy hier ietwat minder aanwezigheid dan gebruikelijk, daar fantasy verhalen normaliter over grote historische gebeurtenissen binnen de fictieve wereld gaan. Dit gaf mij de mogelijkheid ietwat meer te kijken naar de wat “gewonere man” op deze wereld.

Het verhaal speelt zich af op de wereld Phantasar in de periode na de genocide van Quayaro die beschreven staat in mijn boek “Irreversibel”, in het koninkrijk Aeria. De volkeren die hier wonen zijn de Befindo's en de Vulpi. De Befindo's zijn mensen met hele grote vogelvleugels. De uiterlijke vormgeving van dit volk is vooral Grieks-Romeins. Hun oppergod (Yasathar) is ook losjes op Zeus/Jupiter geïnspireerd. Lichamelijk zijn Befindo's buiten hun vleugels niet van mensen te onderscheiden, buiten dat hun evenwichtsorgaan iets minder goed ontwikkeld is, daar veel Befindo's hun vleugels buiten vliegen ook voor hun balans gebruiken. Het andere volk is de Vulpi (meervoud van Vulpus), die gezien kunnen worden als een soort antropomorfe vossen. Hun hoofd lijkt sterk op dat van een vos (hoewel de vrouwelijke exemplaren een iets kortere snuit hebben die heel licht een beetje Micky-Mouse-achtig omhoog staat en het hoofd de mannelijke exemplaren vrijwel identiek is aan een echte vos, alleen iets groter), de meeste hebben een rossige pels dat over hun buik en borst wit is. Hun handen zien eruit als die van mensen, maar zijn tot een stukje van hun onderarmen gitzwart, hoewel hun benen meer op die van een vos lijken, maar wel ietwat aangepast op rechtop lopen. Hoewel de Befindo's en de Vulpi samen één koninkrijk delen worden de Vulpi vaak als tweederangsburgers gezien.

Aeria is een federale staat vergelijkbaar met de Verenigde Staten. Dit gegeven zal in het verhaal zeker een rol spelen.

Elfen komen in Aeria normaliter niet voor, hoewel er een aantal exemplaren, waaronder de hoofdrolspeelster Slyvina, via illegale slavenhanden terecht zijn gekomen. Bedenk goed, dat Befindo's net zo snel verouderen als mensen, terwijl Elfen honderdtachtig jaar nodig hebben om alleen al volwassen te worden. Dit gegeven is heel belangrijk om de relatie tussen Slyvina en Suneau even in de juiste context te plaatsen.

Ik heb nog geen concrete plannen om van Slyvina een soort sub-reeks binnen Phantasar te maken, maar ik wilde deze mogelijkheid wel open laten. Dit is ook een van de redenen geweest waarom ik dit verhaal als gratis PDF ter beschikking heb gesteld. De bedoeling is natuurlijk wel dat als ik Slyvina haar eigen reeks geef dat het natuurlijk weer om misdaden oplossen gaat. Mijn eerste idee was, als ik dit zou doen, om de dood van Suneau als aanleiding te gebruiken om Slyvina haar eigen carrière te laten starten en dus als zelfstandige detective te werk te laten gaan, hoewel er zeker ook wat voor te zeggen valt om met zaken te komen die ze voorafgaand aan de gebeurtenissen in dit verhaal samen met Suneau gedaan heeft. Het is ook voor het eerst dat ik met detective verhalen experimenteer.

Hoewel een aantal van mijn werken al zeker plots bevatten waarbij het duidelijk is dat je niet meteen in een bepaalde hoek moet zitten merkte ik wel dat detective echt een totaal nieuwe uitdaging was. Ik kan dus niet uitsluiten dat mijn gebrek aan ervaring in dit specifieke genre zeker wel zal blijken. Remember, this was an experiment! Ik sta dus zeker open voor suggesties hoe dit eventueel beter kan.

Hop dus rustig langs op de GitHub pagina van Slyvina:

<https://github.com/PhantasarProductions/Slyvina>

Voor meer informatie over de Kronieken van Phantasar:

[https://phantasarproductions.github.io/Kronieken/News\\_HomePage.html](https://phantasarproductions.github.io/Kronieken/News_HomePage.html)



Het was zo'n dag zoals de Befindo's het eigenlijk het liefste hadden. Niet echt bepaald warm. Sterker nog het was bewolkt, maar het regende niet, er was weinig tot geen wind en de temperatuur was eigenlijk niet voelbaar. Vooral om te vliegen was dit eigenlijk het meest ideale weer en vliegen dat deden de Befindo's graag en veel. Met hun enorme vleugels konden ze makkelijk grote afstanden afleggen over het enorme koninkrijk Aeria.

Sommige Befindo's vlogen echter niet meer zo veel. Frado en Grob hadden hun vliegtochten wel gehad, toen zij nog jonge sterke mannen waren. Nu waren ze oud en hun hele lijf wilde niet echt meer. Ze konden nog wel wat kleine afstanden vliegen, maar op de grond hadden ze al een wandelstok nodig en waren ze blij dat hun kroost zo goed voor hen zorgden. Op het dorpsplein van het dorp waren ze op dagen als deze nog wel vaak te vinden. Hier speelden ze bijna iedere dag Tomboran. Een spel dat met grote speelstenen kon worden gespeeld en je nog goed moest nadenken om te kunnen winnen.

“Hoe is het nu met je dochter?” vroeg Grob.

“Ze heeft het momenteel erg druk,” zei Frado. “Het is dat ze er op staat dat ze nog wel een moeder voor haar kinderen wil zijn, dat ik haar af en toe nog zie.”

“Bij welke eenheid zit ze dan dat ze zo weinig thuis kan zijn?” vroeg Grob. “Ik bedoel, veel soldaten zijn toch wel dicht bij huis gelegd.”

“Niet als je bij het Elite Korps Des Konings zit,” zei Frando. “Dan zit je meer in Rayal dan ergens anders. Gelukkig is de grens met de staat Rayal niet ver van hier waardoor ze nog regelmatig thuiskomt.”

“Heeft ze nog wel tijd om voor haar oude zieke vader te zorgen?”

“Hee, ik heb ook nog twee zonen en mijn oudste zoon heeft, samen met zijn vrouw, dit grotendeels op zich genomen. Mijn schoondochter wil ook graag haar moeder bij hen gaan onderbrengen.”

“Zo, dus dan heb jij nog na de dood van je vrouw nog een beetje aanspraak.”

“Aanspraak, met een vrouw? Op mijn oude dag nog?”

“Nou heb je Suneau wel eens gezien met dat jonge poppetje van hem?” vroeg Grob. “Hij kan zich nog nauwelijks bewegen, maar dat grietje van hem is nog een mooi jong groen blaadje.”

“Hah, dat groene blaadje is een Elf. Ze is vele malen ouder dan hij, ook al zou je dat niet zeggen,” zei Frando. “Zijn grootvader kon zich nog een slavin veroorloven, voordat de regering de handel in slaven verbood.”

“Maar ze is nog wel zijn slavin?”

“Dienares,” zei Frando. “Wat in de praktijk nog wel op hetzelfde neer komt. Het is meer dat men bang is dat die Elfen zonder meester geheel hulpeloos door de straten zouden zwerven en tot diefstal gedwongen zouden worden dat men het nog toestaat dat zij die ze nog hebben ze houden. Nu hoor ik

wel vele praatjes. Dat ze misschien officieel alleen maar een dienaar is, maar dat hij, zeker toen hij zelf wat jonger was, er wel pap van lustte om even goed met haar te raggen.”

“Wel, als je ziet hoe ze eruit ziet, kan ik hem geen ongelijk geven,” zei Grob. “En oh, je denkt slim te zijn, eens kijken of hiervan terug hebt.”

“Bij Yasathar, Grob,” zei Frando. “De goden zijn je welgezind vandaag. Ik zie dat we dit spelletje niet meer af kunnen maken, maar dat maakt niet uit. Je zou het toch wel weer hebben gewonnen. Morgen heb je minder geluk, dat zweer ik je.”

De twee oude Befindo's stonden met moeite op.

“En weet je wat je kinderen jou vanavond gaan voorschotelen?” vroeg Frando terwijl ze huiswaarts liepen.

“Mijn zoon had vandaag een schaap bij de slager gehaald,” zei Grob. “Het is jammer dat kauwen voor mij niet zo makkelijk meer gaat, maar toch zal een lekker stuk schapenvlees er wel ingaan.”

“Je zoon was toch chef kok in een zeer exclusief restaurant? Dat moet dan wel goed komen, heee....”

Grob wees op een steeg en Frando zag het nu ook. Twee voeten staken vanachter een hoek om een gebouw. Zo snel als dat hun oude lijven het nog toestanden probeerden ze te kijken wie er nu op het idee gekomen was om op straat te gaan liggen. Eenmaal om de hoek gekomen zagen ze het en de schrik sleg beide heren om het lijf.

Een jonge man lag languit op de grond. Ogen zonder enige uitdrukking stonden naar de hemel gericht en zijn hele lijf zat onder het bloed.

# II

Vanaf het moment dat hij het voor het eerst zag toen hij de aanblik als jongeman moest aanschouwen wist hij één ding zeker. Hoe vaak hij het ook zou zien, het went *nooit*. Nu als stokoude man, wist hij meer dan ooit te voren dat hij gelijk had. Hij was de tel kwijt hoe vaak hij soortgelijke dingen had moeten aanschouwen, maar het was nog even onwennig als die eerste keer dat hij dit zag. Zijn ogen waren al lang niet meer wat ze geweest waren, maar ondanks dat kwam het beeld van de met bloed besmeurde jongeman nog veel te goed binnen. Hij kon zich nog nauwelijks bewegen en moest met een rolstoel vooruit geduwd worden. Zijn vleugels stelde niet veel meer voor en zijn witte haar was intussen aardig dun geworden. En toch voelde hij zich weer als de jongeman die zijn eerste moordzaak deed en voor het eerst in het echt een lijk zag.

Het gaf misschien aan dat zijn ervaring als speurder hem niet van steen gemaakt had. Als hij ergens trots op kon zijn was dat het wel.

Een man die het lichaam van dichtbij bekeek stond op en zag Suneau nu staan.

“Suneau? U nog hier,” zei de man blij verrast. “Ik dacht dat u met pensioen was.”

“Ben ik ook,” bromde Suneau. “Maar dat stilzitten is niks voor mij. En nu er iemand bij mij op de hoek van de straat dood is gevonden. Ik ben misschien oud en versleten, maar ik kan nog wel nadenken en analyseren.”

De man keek nu duidelijk naar de zeer aantrekkelijke dame die de rolstoel voortduwde.

“Dit is Slyvina,” zei Suneau. “Mijn grootvader kocht haar ooit toen Elfenhandel nog niet was verboden. U gunt een oude man toch wel iemand die hem helpt met voortbewegen als hij dat zelf niet meer kan?”

“Eh, natuurlijk,” zei de man. “Mijn excuses.”

“Vertel mij eens wat meer over die dode jongen, Mort,” zei Suneau. “Iets zegt me dat hij bij een misdrijf om het leven is gekomen.”

“Het had natuurlijk ook een ongeluk kunnen zijn,” zei Mort. “Maar daar lijkt het inderdaad niet op. Iemand heeft met een zware steen op zijn hoofd geslagen. Ik moet hem eens goed op mijn werktafel leggen voor nader onderzoek, maar zo op het eerste gezicht is hij aan de verwondingen die dat bracht overleden.”

“Maar wie zou zoiets nu doen?”

“Ja, ik hoopte dat u die vraag zou kunnen beantwoorden, Suneau,” zei Mort. “U bent tenslotte de privé-detective die al in heel Aeria de meest complexe moordzaken wist op te lossen.”

“Ik hoop dan maar dat ik zelfs op mijn oude dag mijn reputatie nog waar kan maken,” zei Suneau. “Ik zou eerst eens willen weten wie dit is. Ik heb deze jongen nooit eerder hier gezien. Niet dat dat veel zegt, daar Hago's restaurant, een zeer populaire plek waar Befindo's op doorreis vaak komen hier op een steenworp afstand ligt en hier dus vaak wildvreemde Befindo's langskomen.”

“Of hij bij Hago's restaurant is geweest zult u bij het restaurant zelf moeten vragen, meneer,” zei Mort. “Ik ben slechts de lijkschouwer. Het kan raadzaam zijn om bij een van onze tekenaars een tekening van het slachtoffer te vragen. Als hij daar inderdaad geweest is, lijkt het me dat iemand hem daar wel zou moeten herkennen.”

“Had hij geen identiteitspapieren bij zich?”

“Die is Ryna nu aan het nakijken, meneer.”

“Ryna?”

“Vertegenwoordiger van het Elite Korps Des Konings, meneer.”

“Het Elite Korps Des Konings?” zei Suneau verbaasd. “Toe maar.”

“Het is meer toeval dat ze hier was, Suneau,” zei Mort. “Ze is de dochter van Frando. Een van de twee heren die het slachtoffer gevonden hebben. Ze wilde gewoon weer eens bij haar vader zijn en tevens ook haar man en kinderen. Als soldaat binnen het Elite korps ben je nogal vaak van huis.”

“Maar in een noodsituatie als deze toch genoeg besef van plicht om zelfs tijdens haar verlof nog door te werken,” zei Suneau goedkeurend. “Ik mag die meid nu al.”

“Weet u zeker dat uw dienaar niet veel mooier is dan ik,” zei een vrouwenstem.

Suneau bekeek die dame nog eens goed die aan was komen lopen. Ze had lang golvend kastanjebruin haar en keek met een vriendelijke blik naar Suneau.

“Rijd me eens even dichterbij, als je wilt, Slyvina,” zei Suneau en Slyvina volgde het verzoek meteen op. Met trillende hand pakte Suneau de hand vast van de jongedame en probeerde er nog op elegante wijze een kus op te geven. Dit leek nergens op, maar de dame leek toch gecharmeerd.

“Suneau, heer van het huis van Kraaijensteijn,” zei hij plechtig.

“Ryna, dochter van Frando,” zei de vrouw. “Soldaat van het Elite Korps Des Konings om u te dienen, meneer.”

“U bent geen lid van een huis?”

“Nee,” zei Ryna. “Maar in het leger is iedereen gelijk en huis en verdere komaf doen er dan niet toe. U zou dit moeten weten.”

“Het is meer bewondering,” zei Suneau. “Wat u zegt klopt, maar ik heb veel Befindo's gekend die het nooit aangedurfd hebben zich in te schrijven voor de Koning Herondoacademie omdat ze niet tot een huis behoorden.”

“Oh, bedoelt u dat,” zei Ryna. “Ik heb ook enkele leden van hoge huizen flink over de rooie zien gaan toen ik werd geselecteerd voor de opleiding tot elite soldaat en zij niet.”

“Waarmee u meteen een hele belangrijke reden opgeeft waarom zij niet geselecteerd werden,” zei Suneau op een ietwat schampere toon. “Maar ter zake, mevrouw Ryna. U had de identiteitspapieren van deze jongeman bekeken?”

“Janos, zoon van het huis van Kaberko,” zei Ryna.

“Kaberko? Dat is geen huis hier uit Gandron, naar ik meen.”

“Dat klopt,” zei Ryna. “Het is een huis uit Yellowenië. Één van de 4 staten van het Oosteiland.”

“Het noordelijke Oosteiland,” zei Suneau. “U weet dat de Vulpi van het eiland ten zuiden van dit eiland zich altijd diep beledigd voelen als u dat woord “noordelijk” achterwege laat.”

“Mijn excuses,” zei Ryna. “De Vulpi hebben ook gelijk daar boos over te worden. Ze worden te vaak door de Befindo's genegeerd. Het was onwaardig voor een soldaat uit het Elite Korps Des Konings om dat te vergeten.”

“Maar met Yellowenië is deze jongeman wel ver van huis,” zei Slyvina opeens en iedereen leek verbaasd te kijken. “Waarom zou hij helemaal naar hier komen?”

Er viel even een akelige stilte. Een Elf die als slaaf zijn of haar meester vergezelde die sprak. Dat was doorgaans not-done.

“Goed punt,” zei Suneau. “Dank je, Slyvina. En sta daar niet zo vreemd te kijken. Is het zo

vreemd dat Elfen niet stom zijn en dus gewoon wat te zeggen kunnen hebben?”

“Het spijt me, meneer,” zei Ryna. “Ik ben niet gewend dat de meesters van Elfen het toestaan dat hun Elfen spreken.”

“Ze heeft een naam, mevrouw Ryna,” bromde Suneau. “Deze beeldschone dame heet Slyvina. Een dame die eigenlijk meer verdient dan deze oude lul haar kon geven.”

Suneau negeerde de verbaasde blik van Ryna. Ze leek tamelijk ontdaan omdat hij zichzelf “oude lul” durfde te noemen. Maar laten we eerlijk wezen. Dat was toch gewoon wat hij was?

“Goed, zoals ik dus al eerder zei, heeft Slyvina gelijk. Als deze jongen inderdaad uit Yellowenië komt is hij wel tamelijk ver van huis. Nu zien wij wel vaker dat Befindo's woonachtig zijn in een staat die ver van hun eigen staat aflight, dus erg veel zegt dit alles nu ook weer niet. Mijn vader is geboren in Marakije, wat nog eens een stuk zuidelijker ligt en mijn moeder komt uit Krammadalka een van de meest noordelijke staten.”

“Wilde u suggereren dat deze man voor een huwelijk naar Gandron is gekomen?” vroeg Mort.

“Nee,” zei Suneau. “Maar uitsluiten kan ik het ook niet. Gandron is tevens ook een populair oord voor studenten van de Koning Herondoacademie. Het zou ook een handelaar kunnen zijn. Kortom er zijn vele redenen te verzinnen waarom iemand uit Yellowenië hier zou kunnen zijn. Het kan alleen wel contact met zijn naasten wat lastig maken.”



# III

“Hoe *durft* u me naar uw kantoor te halen voor een verhoor? Ik heb met deze zaak niks te maken!”

“Als dat zo is, zou u er geen moeite mee hebben dat ik u alleen maar een paar vragen stel zodat ik er wellicht beeld van kan krijgen wie het dan wel gedaan heeft,” zei Suneau kalm terwijl Slyvina een dekentje over hem legde.

“En waarom zou u denken dat ik meer weet?”

“Ik denk nog helemaal niks, meneer Mundero van het huis van Mutton,” zei Suneau. “Dat is waarom ik diverse dorpelingen graag wil horen. Uw huis staat bijna in het zicht van the scene of the crime, dus vandaar dat ik gewoon wil weten of u, of één van uw huisgenoten iets vreemds gezien heeft op de bewuste avond.”

“Ah, dus omdat mijn huis toevallig vlakbij stond ben ik opeens verdacht?”

“Dat heb ik niet gezegd, meneer.”

“Dat zei u wel!”

“Nee, ik vroeg me alleen af of iemand vanuit uw huis iets vreemds gezien heeft. Een misdaad zien gebeuren is zelf geen misdaad.”

“Hah! Omdat ik dan toevallig de meest succesvolle zakenman ben van dit gehucht worden alle vreemde dingen altijd aan me gelinkt. Heeft u enige idee hoe vaak Zijne Majesteit en nu zijn opvolger Hare Majesteit al een quaestor heeft gestuurd om mijn boeken te controleren?”

“Ik weet niet of dat vaker zal zijn dan bij mij,” zei Suneau kalm. “Ook mijn boeken zijn in de loop van mijn carrière regelmatig gecontroleerd. Niets vreemd aan, hoor. Dat is gewoon routine.”

“Ze kwamen bij mij anders ieder jaar langs.”

“Dat valt dan nog mee,” zei Suneau kalm. “Sommige mensen hebben zich ieder kwartaal aan Rayal moeten verantwoorden. We denken altijd dat we onheus door de autoriteiten worden behandeld, ongeacht of hier een goede aanleiding voor is.”

“Hoe *durft* u?” zei Mundero witheet van woede. “Ik ben eer zeer gerespecteerd ondernemer.”

“Mag ik vragen in wat voor business u zit?”

“Schapen,” zei Mundero. “Gandron staat bekend om zijn hoogwaardige kwaliteit van schapenvlees. De beste herders van Gandron werken voor mij en de slachterijen van het huis van Mutton leveren aan de meest exclusieve restaurants van Aeria.”

“Ah, dus u bent de grote man achter het beste schapenvlees van het land?”

“Inderdaad!”

“Ik begrijp dat het slecht is voor uw goede naam om in verband gebracht te worden met een moordzaak, meneer,” zei Suneau. “Maar ik zag Aliëtta van de Aeriagraaf al zeer enthousiast aantekeningen maken en toen ze uw naam noemde wilde ik haar graag even voor zijn met ons gesprek

om er zeker van te zijn dat ik de informatie rechtstreeks van u had, alvorens dit in de krant te moeten vernemen.”

“Dat wicht schrijft alleen maar onzin en u weet het,” bromde Mundero. “Dat u daar waarde aan hecht.”

“Ik niet,” zei Suneau. “Maar omdat wat zij schrijft toch altijd van invloed is gebleken op wat mensen verklaren wilde ik dat alles voor zijn. Ik houd mijn onderzoeken graag zuiver.”

“Zijn uw ogen überhaupt nog wel goed genoeg om een krant te kunnen lezen?”

“Nee,” zei Suneau. “Maar die van Slyvina zijn nog prima en ze kan erg mooi voorlezen.”

Mundero zei niets meer.

“Maar goed, ik neem aan dat u het slachtoffer niet kende,” zei Suneau kalm.

“Waarom zou ik een jongen uit Yellowenië moeten kennen?”

“Hoe weet u dat hij uit Yellowenië kwam?”

“Dat, eh... heb ik.. opgevangen uit gesprekken terwijl ik onderweg was naar uw huis, meneer.”

“Het nieuws gaat hier blijkbaar sneller dan in de krant.”

“Zo gaat dat in een klein dorp, meneer,” zei Mundero snel. “Iedereen weet altijd alles.”

“Alles? Dan zou u wellicht ook opgevangen moeten hebben wat die jongen hier zo ver van huis deed.”

“Dat weet ik niet, meneer,” zei Mundero. “Er komen hier wel meer vreemdelingen. U weet dat Hago's restaurant een grote trekpleister is.”

“Ik ken de plek. Ik heb er ook al regelmatig gegeten.”

“Dan bent u blijkbaar snel tevreden. Het is een verschrikkelijke tent. Ze halen hun schapen bij een derderangsherdertje en goed slachten kunnen ze ook al niet. Hun gevogelte is ook al niet te eten!”

“Ik neem aan dat men de inkopen daar dus niet bij u doet.”

“Hah! Het volk dat daar komt eten is zo goedkoop dat het eten voor hen onbetaalbaar zou worden als ze echt kwaliteit zouden inkopen. Vandaar dat men zich heeft verlaagd tot gooi-en-smijtwerk.”

“Dank u voor uw objectieve oordeel,” zei Suneau heel droogjes.

“Goed te horen dat u oor heeft voor het oordeel van een professional,” zei Mundero.

“Ik begrijp dat u nog een vrouw, drie dochters en drie zonen heeft.”

“Die laat u er helemaal buiten.”

“Ik wil gewoon zo veel mogelijk inwoners van het dorp horen, meneer.”

“Mijn vrouw en kinderen hebben hier niets mee te maken!”

“Dat heb ik ook niet gezegd.”

“Waarom wil u ze dan horen?”

“Omdat, zoals ik al eerder zei, ik gewoon zo veel mogelijk inwoners van het dorp wil horen.”

“Mijn vrouw heeft niets maar dan ook niets tegen u te vertellen. Mijn twee oudste zonen waren de herders die voor mij werkten aan het inspecteren.”

“Goed, dan hebben uw oudste twee zonen een ieder geval een alibi. U heeft er toch geen bezwaar tegen als ik dat alibi even natrek?”

“Vertrouwt u me niet?”

“Het is nu eenmaal onderdeel van het werk om alibi's na te trekken of ze kloppen, meneer. Gewoon routine. En hoe zit het met uw jongste zoon.”

“Die komt onder geen enkel beding. Hij is zeer zwaar geschokt onder dit nieuws.”

“Geschokt?”

“Denk toch eens na, meneer,” zei Mundero. “U bent zelf toch ook jong geweest. Volgens de geruchten is het slachtoffer ongeveer van dezelfde leeftijd als mijn jongste zoon. Hij moet even het idee van zich afschudden dat hij ook op dat bewuste moment daar had kunnen lopen en nu dood zou

zijn. Dat moet hij gewoon even verwerken.”

“Dat begrijp ik,” zei Suneau. “U zult begrijpen dat een detective die even terug is van zijn pensioen ervaring heeft met jonge lieden die zwaar gechoqueerd zijn. Daar zal ik met mijn vragen zeker rekening mee houden.”

“U vraagt hem helemaal niks. Hij heeft het al moeilijk genoeg.”

“Ik kan hem ook laten ondervragen door Slyvina,” zei Suneau. “Ik weet niet hoe ze het doet, maar ze weet heel goed lieden die van streek zijn te kalmeren.”

“U laat die huiself van u niet bij mijn zoon in de buurt,” brulde Mundero. “Wat denkt u wat er gebeurt als ik mijn kinderen met Elfen inlaat en dan nog wel een teefje? Er gaan al behoorlijk smakelijke verhalen over u rond over de avontuurtjes die u nog met haar zou beleven. Ik vraag me af of de verhalen waar zijn en of u echt zo'n oude viespeuk bent.”

“Viespeuk? Ik zou graag willen dat u wat respectvoller over mijn bedienden sprak, meneer,” zei Suneau streng. “Ten eerste is zij ouder dan ik ooit zal worden en Elf of Befindo, ze werkt voor mij en ik sta niet toe dat u zo beledigend over mijn werknemers praat.”

“U neemt het nogal voor haar op,” grinnikte Mundero. “De verhalen zijn waarschijnlijk waar.”

“Of die verhalen waar zijn of niet is iets tussen mij en Slyvina,” zei Suneau. “Wij werken in een goede verstandhouding samen en enige persoonlijke gevoelens gaan u niets aan.”

“Hah, u stelt anders ook vragen aan mij over zaken die u niets aangaan.”

“Ik dien alleen maar informatie te vergaren die tot de dader van een gruwelijke moord kunnen leiden,” zuchtte Suneau. “En daar veel moorden vaak in een persoonlijke sfeer gepleegd zijn, ontkom ik er helaas niet aan om in het persoonlijke leven van Befindo's te kijken en daar ben ik geenszins gelukkig mee. Ik verzeker u echter dat ik alleen met die informatie iets doe waarvan ik de mogelijkheid zie dat deze tot de dader zullen leiden.”

“Dan heeft dit hele gesprek geen nut meer, want die zult u bij mij en mijn relaties *niet* vinden! Goedemiddag!”

Mundero stond op en liep met grote passen de kamer uit. Het duurde niet lang of hij hoorde de deur opengaan en dichtgegooid worden. Slyvina keek naar gang.

“Laat maar, Slyvina,” zei Suneau. “Ik denk niet dat we van hem veel wijzer zullen worden.”

“Denk u dat hij het gedaan heeft?”

“Nee, op dit moment niet,” zei Suneau. “Ik heb tenminste niks dat hier direct op wijst. Het is meer het feit dat hij gehoord wordt door een detective die een moord onderzoek wel eens met allerlei sappige aandikkingen in de kranten kan komen te staan en daar veel Befindo's denken dat waar rook is, ook vuur is en dus is meneer bang dat zijn reputatie en daarmee het voortbestaan van zijn business schade kan oplopen. Ik heb meer met dit soort types te maken gehad en daar jij al bij veel van mijn zaken hebt geassisteerd zou jij dit soort Befindo's ook al beter moeten kennen.”

“Ik denk wel dat hij loog toen hij zei dat hij uit gesprekken heeft opgevangen dat dat jongen uit Yellowenië zou komen,” zei Slyvina.

“Dat bewijst niets,” zei Suneau. “Hoewel ik wel denk dat je gelijk hebt. Hij weet duidelijk wel meer van deze jongen. Maar dat zegt eigenlijk ook niet zoveel. Ondanks dat het een jongen van een huis is kan het nog zijn dat hij er op neer kijkt en dat dus ook enige relatie met hem weer slecht voor zijn reputatie is, ongeacht of de jongen nog leeft of niet. Eigenlijk sta ik dus nog nergens.”

# IV

Het was rustig weer. Trina bekeek de schappen achter de toonbank van haar kruidenierszaak nog eens goed. Ze was misschien een Vulpus, maar haar aanblik was inmiddels de normaalste zaak van de wereld geworden en over klandizie had Trina niet te klagen. Trina had nooit veel behoefte gehad om kranten te lezen, maar met alles wat ze nu allemaal al had opgevangen uit gesprekken van klanten, had ze graag een krant in handen gehad om nu eens te zien wat er allemaal wel en niet klopte.

Het belletje bij de deur ging. Geen tijd om de krant te lezen dus. Een belletje betekende dat er een klant in de winkel stond. Trina keek vreemd op. Een Elf? Was dat de slavin van Suneau? Hij had er nooit een geheim van gemaakt een Elf als dienaars te hebben, maar het was niet gebruikelijk dat zij ook de inkopen deed.

“Goede middag,” zei Trina beleefd.

“Hallo,” zei de Elf vriendelijk terug. “Ik wilde graag de spullen ophalen die Suneau besteld heeft. Hij zei dat ik me over geld al geen zorgen hoefde te maken daar alles al afgerekend was.”

“Ah, ja, dat klopt,” zei Trina terwijl ze de papieren zak van onder de toonbank pakte. “Jij bent dus die Elf die Suneau dient.”

“Ja,” zei de Elf. “Mijn naam is Slyvina. Aangenaam.”

“Trina,” zei Trina beleefd. “Zeg heb jij even tijd? Ik hoorde vanochtend een verhaal over een jongen die zou zijn vermoord in deze straat. Klopt dat?”

“Ja,” zei Slyvina. “Dat klopt inderdaad. Suneau onderzoekt de zaak nu. En misschien is dat ook maar goed ook. Hij verveelde zich de laatste tijd nogal en deze zaak zet hem weer aan het denken. Hij kan zich misschien niet meer bewegen, maar zijn hersenen zijn nog zeker niet afgetakeld. Hij zal wel wat meer tijd nodig hebben ben ik bang. Hij is namelijk sneller moe als voorheen.”

“Nou, je zou bijna blij worden van een moord als dat die ouwe Suneau weer aan het werk zet,” zei Trina. “Maar wie is dat slachtoffer dan?”

“Een jongen van een jaar of achttien,” zei Slyvina. “Meer kan ik even niet zeggen. Suneau is pas net aan het onderzoek begonnen en hij zegt altijd, dat als je te vroeg dingen naar buiten brengt je onderzoek gevaar kan lopen. Hij zou wel met meerdere lieden willen spreken. Tot nu toe heeft hij alleen nog gesproken met Mundero van het huis van Mutton.”

“Is Mundero verdachte dan?”

“Nee,” zei Slyvina. “Suneau wil gewoon het hele dorp afgaan om erachter te komen of iemand iets vreemds gezien heeft.”

“Laat me raden, Mundero werkte zeker totaal niet mee en voelde zich zeker zeer verheven.”

“Ja,” zei Slyvina. “Dat komt wel aardig overheen met hoe dat gesprek liep.”

“Viel te verwachten,” zei Trina. “Die eikel is alleen maar geïnteresseerd in zijn zaken en zijn goede reputatie. Ik denk niet dat hij een moordenaar is, maar ik denk ook niet dat het hem ook maar

iets boeit wat er gebeurd is. Zodra er ook maar iets is wat zijn reputatie schaadt, wordt meneer woest. Klopt het dat het de jongen uit Yellowenië is?”

“Je kent hem?”

“Dat hangt er vanaf wat je onder “kennen” verstaat,” zei Trina schouderophalend. “Hij heeft regelmatig iets bij mij gekocht. Hij maakte op mij altijd de indruk van een hele lieve teruggetrokken jongen. Ik had wel het idee dat hij iets verborg. Maar of dat iets met zijn dood te maken, durf ik echt niet te zeggen.”

“Het kleinste detail kan van belang zijn,” zei Slyvina. “Als er iets is wat ik van de vele moordzaken die ik door Suneau opgelost heb zien woorden is het wel dat het vaak van die dingen zijn die totaal onbelangrijk lijken, waarmee de moordenaar uiteindelijk tegen de lamp loopt. Hoe onbenulliger hoe beter.”

“Ik kan het helaas ook niet concreter maken dat dit,” zei Trina. “Maar als een echte vakvrouw die van haar werk houdt ken ik mijn klanten een beetje, maar ik ben geen detective, dus je snapt dat ik niet alles op alles ga zetten om erachter te komen waarom iemand geheimzinnig doet. Die jongen heeft ook recht op zijn privacy.”

“Privacy?”

“Ja, je weet toch wel dat Befindo's daar heel veel waarde aan hechten?”

“Befindo's, ja,” zei Slyvina. “Volgens Suneau hebben Vulpi daar minder boodschap aan.”

“Ik heb veel te lang in een Befindodorp gewoond,” zei Trina. “Dan neem je soms wat eigenschappen van ze over. Zowel goede als slechte. Nu zal ik niet zeggen dat Vulpi helemaal geen waarde aan privacy hechten, maar het is inderdaad wel een stuk minder als onder de Befindo's. Je hebt misschien te lang als dienaar geleefd onder de familie van Suneau. Maar als je ooit vrij kan rondlopen is de waarde van privacy wel het eerste wat je moet leren als je het hier in Aeria wilt uithouden. En door de isolatiewetten, lijkt het me niet echt waarschijnlijk dat je ooit terug kunt keren naar je verwanten... wacht eens even.”

“Wat?”

“Dat doet me denken aan de vraag hoe je überhaupt ooit hier kwam?”

“Ontvoerd door het Syndicaat,” zei Slyvina, “en verkocht aan de grootvader van Suneau. Aanvankelijk als seksspeeltje omdat hij iets bij zijn vrouw te kort kwam. Nu is dat er nooit van gekomen. Zijn vrouw had gedreigd zijn piemel eraf te snijden als hij het met me zou doen. Zodoende ben ik meer actief geweest als dienstmeid.”

“Gerucht gaat echter dat je voor Suneau meer was dan alleen maar een dienaar.”

“Ik dacht dat je niet als een detective alles zomaar vroeg.”

“Hahaha, goeie,” zei Trina. “Je hoeft het me niet te vertellen. Je kunt me verder vertrouwen. Ik zal het echt aan niemand doorvertellen als je dat niet wilt.”

Op dat moment ging het belletje en kwam een vrouw de kruidenierszaak binnen.

“Ik vrees dat we ons gesprek moeten beëindigen, Slyvina,” zei Trina. “Ik denk niet dat ik genoeg weet om Suneau bij zijn onderzoek te helpen, maar als hij vragen voor me heeft, laat het me weten.”

“Zal ik doen,” zei Slyvina vriendelijk terwijl ze de zak van de toonbank pakte en naar de uitgang liep.

Trina had al een goed gevoel bij Slyvina. Dat kon wel eens een goede vriendin worden. Misschien moest ze haar maar eens gaan helpen zichzelf te redden zodat ze niet meer van meesters afhankelijk was. Bovendien kon het wel eens een goede vriendin worden. Trina keek de vrouw die net de zaak was binnengekomen vriendelijk aan.

“Goedemiddag, wat kan ik voor u doen, mevrouw?”



Slyvina wilde net het huis van Suneau naar binnenlopen toen een hoogblonde vrouw naar haar zwaaide.

Slyvina keek haar aan in haar blauwe ogen.

“Hallo, Elf, het spijt me dat ik je naam niet weet, maar jij bent toch de dienaars van Suneau. Die het onderzoek leidt naar die dode jongen?”

“Eh, ja,” stamelde Slyvina. “Mijn naam is Slyvina.”

“Ik ben Timotei,” zei de vrouw en ze maakte een elegante buiging. “Ik ben kruidengenezers.”

“U geneest zieken met kruiden?”

“Ja, zo kun je het noemen,” zei Timotei. “Ik neem aan dat jullie Elfen daar ook mee bekend zijn?”

“Jazeker,” zei Slyvina terwijl ze de zak met spullen die ze bij de kruidenier had gehaald op een stenen divan zette dat in de tuin stond. “Veel van onze genezers gebruiken echter toverkunst, maar de kennis van kruiden wordt ook bij ons heel belangrijk geacht.”

“Wij Befindo's hebben medici in alle soorten en maten,” zei Timotei. “Mijn specialisatie is dus op het gebied van geneeskrachtige kruiden.”

“En u wilde mij iets vertellen over die dode jongen?” vroeg Slyvina.

“Ik wilde eigenlijk uw meester spreken, maar ik heb begrepen dat hij nu slaapt,” zei Timotei.

“Maar als uw meester het niet erg vindt dat u met mij spreekt, vind ik dat ook goed. Ik kan mijn zaak niet te lang alleen laten. Een goede diagnose stellen en de juiste kruiden voorschrijven is iets waarvoor ik graag de tijd wil nemen.”

“Dat begrijp ik,” zei Slyvina terwijl ze naast haar boodschappen op het stenen divan ging zitten. “Wilt u binnenkomen of kunnen we het ook buiten doen? Het weer is eigenlijk wel lekker en buiten lopen we minder risico dat ik per ongeluk Suneau wakker maak.”

“Eigenlijk is buiten wel een goed idee,” zei Timotei vriendelijk. “Van hier uit kan ik de ingang van mijn praktijk en winkeltje beter zien en weet ik dus of cliënten binnenkomen.”

Timotei ging op een ander stenen divan zitten. Ze strekte haar vleugels nog eens goed.

“Kijk als een echte medicus, ken ik mijn patiënten en cliënten goed,” zei Timotei. “En zeker in een wat kleinere gemeenschap ligt dat al helemaal voor de hand. Ik zal niet zeggen dat ik de jongen in kwestie goed ken, maar ik schrok wel toen ik vernam dat het Janos, zoon van het huis van Kaberko betrof. Hij was namelijk niet veel langer dan een vecta<sup>1</sup> voor de moord nog bij mij in mijn winkeltje geweest.”

“Een winkeltje?”

“Ja, ik run eigenlijk zowel een praktijk als een winkeltje, zoals zo veel kruidengenezers in

---

<sup>1</sup> 20 vecta's komt overheen met 24 uur



Aeria,” legde Timotei uit. “Naast het stellen van diagnoses en daar de de juiste medicinale kruiden bij voorschrijven als dat mogelijk is, verkoop ik ook kruiden waarvan het effect dusdanig is dat ze zonder diagnose te koop zijn. Zoals mopaarlecta, bijvoorbeeld. Een kruid dat zeer goed werkt tegen hoofdpijn, buikpijn en ook menstruatiepijn.”

“Ah, ik snap het,” zei Slyvina.

“Goed kort voor de moord is Janos dus bij mij in mijn winkel geweest en hij kocht bij mij gemalen regenboogklokjeskruid,” zei Timotei. “Dat spul heeft geen medische diagnose nodig, maar als je dat bij mij koopt ben ik wel verplicht je naam en adres in mijn boekhouding op te nemen en daar zeker dertig deca's<sup>2</sup> in te bewaren. Op bevel van de rechter kan dit opgevraagd worden.”

“Wat is dat dan voor goedje?”

“Het is een seksueel stimulerend middel,” zei Timotei. “Redelijk sterk spul. Als je dit kruid eet, vooral als het al gemalen is waardoor het snel in je bloed wordt opgenomen, kunnen de gevolgen, zeker bij verkeerd gebruik nogal heftig zijn. Het wordt nogal eens gebruikt door jonge verliefde stellen die er zeker van willen zijn dan 'de eerste keer' geen teleurstelling wordt. Dit vooral omdat iedereen, die geen maagd meer is, weet dat de eerste keer altijd tegenvalt en maagden lijken dit ook te weten, maar ook omdat het vanwege het stiekeme karakter ervan nog al eens wat druk oplevert. Het spul is met name populair bij jongeren die uitgehuwelijkt zijn en homoseksuelen. Dit omdat bij hen het stiekeme karakter van dit alles nog veel groter is. Jongeren die zijn uitgehuwelijkt vrijen nog al eens een keertje met iemand die dus *niet* bedoeld was hun bruid of bruidegom te zijn en de angst betrapt te worden kan zelfs als ze zich goed verstoppt hebben toch vrij groot zijn. Dit kruid kan daarbij helpen omdat je dan makkelijk die angst even vergeet. Sterker nog als het spul goed aanslaat ben je eigenlijk alleen nog maar in staat te denken aan het feit dat je met de persoon naast je wil vrijen en ben je eigenlijk niet eens in staat van elkaar af te blijven. Vreemd genoeg neemt de kans op een ongewenste zwangerschap bij vrouwen ook af als je dit goedje gebruikt. Bij homoseksualiteit moet je weten, daar ik me heb laten vertellen dat Elfen hier nauwelijks een punt van maken, dat de meeste Befindo's het als “viespeukerij” beschouwen en zowel bij de huizen, waar je de Befindo's van goede komaf tegenkomt als bij de arme sloeber families, ben je echt de schande van de stad als blijkt dat één van je kinderen gevreeën heeft met iemand van zijn of haar eigen geslacht. Befindo's die voor een baas werken kunnen daar hun baan op verliezen als één van hun kinderen dat zou doen, maar ondernemers kunnen het ook zwaar te verduren hebben. Bij velen lopen dan al hun klanten weg waardoor ze failliet gaan. Je begrijpt dat er daarom voor Befindo's alles aan gelegen is dat dit niet gebeurt. Maar ja, als medicus, weet ik dat je liefde niet kunt sturen en dat sommige Befindo's, nu eenmaal uitsluitend seksuele gevoelens hebben voor leden van hun eigen geslacht, of ze daar nu blij mee zijn of niet. Die willen dan soms ook elkaar in het diepste geheim ontmoeten en dit kruid gebruiken om de druk van het stiekeme weg te nemen.”

“En weet u of Janos ofwel een verboden vriendje had, of een vriendin die niet de uithuwelijkskandidaat was?”

“Om u eerlijk te zeggen, nee,” zei Timotei. “Ik heb een professionaliteitscode hoog te houden. Ik wil dus uitsluitend weten wat ik moet weten en ook geen letter meer informatie dan dat. Zeker daar het hier om een seksueel stimulerend middel ging, gaat het hier om iets heel persoonlijks. Het is me echter wel bekend dat er al eens kinderen zijn vermoord vanwege het erop nahouden van een relatie met hun niet-huwelijkskandidaat en vooral als het om homoseksualiteit gaat, zijn de lontjes van ouders tamelijk kort. Ik weet niet zijn aankoop bij mij in de winkel de reden is van deze moord, maar u begrijpt dat gezien de omstandigheden die rondom dit spul hangen u de kans dat het zo is niet uit kunt sluiten.”

Slyvina had moeite dit alles te geloven. Het verbaasde haar keer op keer opnieuw hoe gevoelig het onderwerp seks lag bij de Befindo's. Het hele idee dat je als ouder je eigen kinderen zou

---

2 Periode van tien dagen. Op Phantasar door de meeste volkeren gebruikt in plaats van maanden en weken.

vermoorden omdat ze seks hadden gehad met iemand waar jij niet blij mee was, kon ze zich nog steeds niet voorstellen, ondanks dat ze de Befindo's al lange tijd van dichtbij had meegemaakt.

“Ik ben zelf geen expert op het gebied van geneeskunde,” zei ze opeens. “Ik was priesteres van de Tempel van Amora, onze liefdesgodin, voordat een ontvoering me naar Aeria bracht. Ondanks dat seks dus wel enigszins in mijn vakgebied valt, had ik nog nooit van dit kruid gehoord. Het feit dat u moet registreren wie het koopt geeft voor mij wel aan dat het geen spul is dat je zomaar even lichtzinnig kunt gebruiken.”

“Oh, nee, dat is het zeker niet,” zei Timotei. “Kruidengenezers zijn het er trouwens ook nog niet over eens of dit kruid überhaupt werkt op Elfen, daar jullie er misschien aan de buitenkant veel hetzelfde uitzien als wij, maar van binnen in weinig tot niets op ons lijken. Ik heb zelf het idee dat dit specifieke kruid op Elfen weinig tot niets doet, daar ik weet dat jullie het niet kennen, hoewel ik de kans ook groot acht dat het op Delisto niet eens voorkomt. Op Befindo's kan het effect tamelijk heftig zijn. Je *kunt* het effect wel bevechten, maar dat is best moeilijk. De druk om aan elkaar te gaan zitten is erg groot. Als je het gebruikt bij iemand die absoluut geen seks met je wilt zul je bijna altijd in ongewenste intimiteiten vervallen of je dat nu wil of niet en het is ook al regelmatig gebruikt om stiekem in het drinken te gooien van iemand met wie men het graag wil doen, maar blijft weigeren. Dat goedje zorgt er dan wel voor dat hij of zij het alsnog doet.”

“Maar dat mag toch niet zomaar?”

“Absoluut niet,” zei Timotei. “Hier in Gandron kun je daar maximaal twintig jaar gevangenisstraf voor krijgen en sommige staten van Aeria hebben er zelfs de doodstraf op staan. Het probleem is echter dat dit spul maar enkele vecta's in je lijf zit en daarna geheel is afgebroken. In urine of feces is er vrijwel nooit iets van terug te vinden. Dat maakt de bewijslast gewoon extreem lastig. Vandaar de registratie. En nog even los van ongewenst seksueel gedrag of iemand dwingen tot seks met dit spul, moet het gezegd worden dat het goedje ook niet geheel ongevaarlijk is.”

“Het is toch niet dodelijk?”

“Ja en nee,” zei Timotei. “Het is niet dodelijk in de zin dat je meteen dood neer zou kunnen vallen zoals dat bij het drinken van een beker vergif zou kunnen gebeuren. Je hebt echter maar een hele kleine dosis nodig. Even je vinger nat maken en in het kruid houden zodat je vingertop helemaal bedekt is en dat dat tot je nemen is genoeg voor enkele vecta's flink veel seksplezier. Bij grotere hoeveelheden kun je behoorlijk duizelig worden, kan je reactievermogen op alles ver afnemen en bij een “echte” overdosis kun je in een coma belanden.”

“En hoe lang duren die coma's?”

“Dat hangt af van vele factoren,” zei Timotei. “Hoe sterk je zelf lichamelijk bent en hoeveel je precies innam zijn de belangrijkste. In het meest positieve geval enkele vecta's, maar enkele deca's tot zelfs jaren is goed mogelijk. In het ergste geval ontwaakt je helemaal nooit meer. Er is nog nooit iemand direct aan de gevolgen van een overdosis overleden, maar leven als een kasplantje voor de rest van je leven is goed mogelijk. En de pest is ook dat als je uit je coma ontwaakt de kans op permanente beschadigingen waardoor je tamelijk maf kunt overkomen ook vrij groot is. Ik mag het dan ook maar in kleine hoeveelheden verkopen en vergunningregelingen zijn extreem streng en er vinden regelmatig controles plaats. Diverse staten houden zelfs zwarte lijsten bij waarop namen staan aan wie ik het dus beslist *niet* mag verkopen en ik ook meteen de lokale legerplaats moet verwittigen als die personen het toch doen. Gandron is een van die staten. Je zult ook begrijpen dat het verbouwen ervan ook aan strikte regels is verbonden.”

“En hoe vaak is het misgegaan?”

“Dat is lastig te zeggen,” zei Timotei. “Er is namelijk ook een bloeiende illegale handel waar ik geen enkel zicht op heb. Het zijn vaak klanten van de illegale handel waar het ook vaak misgaat, daar ik ook de verplichting heb mijn klanten heel goed voor te lichten als ze dat spul willen hebben. Daar



heb ik ook bij Janos de tijd voor genomen, hetgeen hij erg waardeerde.”

Timotei keek even naar een duif die neerstreek om wat brood wat op straat lag te pakken.

“Nu denk ik niet dat de gevaarlijke kant van regenboogklokjeskruid echt van belang is in uw onderzoek, juffrouw Slyvina,” zei Timotei. “Ik had begrepen dat hij echt moedwillig met een steen op zijn hoofd is geslagen. Gezien de korte tijd nadat hij mijn zaak verliet en dat hij dood gevonden is, betwijfel ik zelfs dat hij het spul al gebruikt had. Ik vertel u dit alles meer omdat ik denk dat, ondanks dat hij het spul niet gebruikt heeft, het goed mogelijk is dat het spul wel gerelateerd kan zijn aan het motief van de moord. Dit natuurlijk vanwege hoe kinderen nogal eens gedood worden om de familie-er te redden, maar ik heb het ook al meegemaakt dat er soms Befindo's om het spul zelf worden vermoord. Zoals ik al zei, illegale handel. Het spul is niet goedkoop, bovendien is de illegale handel voor velen ook aanlokkelijk omdat ze je daar niet met naam en toenaam in een register opnemen.”

“Ik zal wat u mij verteld heeft zeker uitgebreid met Suneau opnemen,” zei Slyvina. “Hartelijk dank voor uw verhaal.”

“Ik deed enkel mijn burgerplicht,” zei Timotei kalm. “Ik hoop dat de dader snel gepakt wordt. En ik zie dat iemand mijn praktijk is ingelopen. Ik moet ook weer aan het werk.”

Timotei stond rustig op en zei nog “goedemiddag” terwijl ze de tuin verliet.

Slyvina zat nog even na te denken terwijl ze Timotei door de deur van haar praktijk zag verdwijnen. Zou ze inderdaad een belangrijke clue hebben geleverd of was dit toch een dwaalspoor?

# VI

Suneau had willen slapen, maar was teveel met zijn gedachten bezig. Hij keek op toen hij Slyvina hoorde binnenkomen. Ze was nog altijd even mooi en sexy als tientallen jaren geleden. Ze zag blijkbaar dat hij wakker was.

“Hallo,” zei ze vrolijk. “Ik ben even bij Trina wat boodschappen op wezen halen.”

“Dank je, Slyvina,” zei Suneau. “Heb ik je ooit eerder verteld dat je een schat bent?”

“Jazeker,” zei Slyvina. “Ik ben zelfs de tel kwijtgeraakt hoe vaak dat precies was. Maar ik geniet er iedere keer weer van als je dat doet.”

Suneau had Slyvina nooit voor de slavin gezien die ze officieel was. Zij was meer zijn vrouw geweest dan zijn eigenlijke vrouw ooit had kunnen zijn. Ze trok haar topje uit en Suneau had het weer net zo moeilijk als voorheen om haar borsten te zien. Ze liep naar zijn divan en kroop onder de deken en drukte zichzelf tegen hem aan.

“Dit kan ik niet doen,” zei Suneau.

“Hoezo niet? Je hebt al vaker met me gevreeën.”

“Maar toen was ik nog niet zo'n wrak als ik nu ben en kon ik ook mijn urine nog binnen houden.”

“Je hoeft me ook niet te penetreren,” zei Slyvina. “Ik weet ook dat je inmiddels moeite hebt hem omhoog te krijgen. Maar we kunnen nog wel tegen elkaar aanliggen? Ik wil daar nog van genieten voordat het voorgoed voorbij is.”

Ja... “voorgoed voorbij”. Dat had ze subtiel gezegd. Hij was oud, versleten en het zou niet lang meer duren voordat hij verantwoording moest gaan afleggen in het hof van Shalaga, de Godin der Gerechtigheid, die haar laatste oordeel uitspraak over de zielen van zojuist overleden Befindo's.

“Ik had niet verwacht dat je al wakker zou zijn,” zei Slyvina.

“Ik heb liggen peinzen,” zei Suneau. “Hoe oud was die doodgeslagen jongen ook weer? Zestien? Zeventien? Achttien? Ergens rond die koerst toch? Zo oud was ikzelf toen...”

“Je voor het eerst zenuwachtig mijn topje probeerde open te krijgen, maar schrok van je eigen gedrag omdat je dacht dat je op het punt stond me te verkrachten.”

Suneau keek Slyvina geschrokken aan terwijl ze hem met een ondeugende blik aankeek.

“En inwendig heb ik me kapot gelachen toen ik je handen vastpakte en weer op de knoopjes van mijn topje legde om duidelijk te maken dat ik het idee om door jou uitgekleeft te worden wel aanlokkelijk vond.”

“Mits ik dan ook mezelf door jou zou laten uitkleden,” zei Suneau.

“Ik zou het je wel vergeven hebben als je dat niet aandurfde,” zei Slyvina. “Ik weet wat voor taboes er op rusten bij Befindo's. Maar je weet dat voordat het Syndicaat me ontvoerde en naar Aeria bracht dat ik een priesteres was van Amora. Ik kan het soms voelen als iemand zich seksueel tot een

ander aangetrokken voelt. Ook als die “ander” dus mijzelf betreft. En hoe zeer je al geruime tijd moeite deed het te verbergen ik voelde gewoon dat je geen vrouw meer begeerde dan mij. Hetgeen nogmaals bevestigd werd toen we halfnaakt stonden te knuffelen en jij eindelijk meer lef begon te tonen. Je scheen echt niet door te hebben dat je je vleugels om mij heen geslagen had, zoals iedere Befindo man doet als hij instinctief weet de vrouw gevonden te hebben met wie hij samen oud wil worden?”

“Deed ik dat dan?”

“Ik heb me al vaker laten vertellen dat mannen dat niet door hebben,” zei Slyvina. “En ik heb gehoord dat de keren dat vrouwen dat met hun grote liefde doen dat ze dat evenmin doorhebben.”

“Samen oud worden,” zei Suneau. “Oud ben ik wel geworden.”

“Ik weet het, ik ben nog steeds jong. Het voor- en nadeel van Elf zijn.”

“Nadeel?”

“Toen je me voor het eerst uitkleedde en me binnenging was ik al ouder dan jij ooit zal kunnen worden en voor Elfen ben ik nog steeds relatief jong. Het leven van een Befindo duurt nog niet eens de helft van wat een Elf nodig heeft om officieel als “volwassen” beschouwd te worden.”

“Op welke leeftijd telt een Elf dan volgens de Elfenwet als “volwassen”?”

“Vanaf honderdachtig jaar,” zei Slyvina. “Je kunt de lichamelijke leeftijd van een Elf van die leeftijd vergelijken met dat van een Befindo van twintig.”

Slyvina zuchtte.

“Echt toen je uiteindelijk de moed had me op de rand van de vensterbank te zetten zodat makkelijk bij me binnen kon voelde ik me dolgelukkig, maar ook verdrietig omdat ik wist dat het voor Elfenmaatstaven kort zou zijn en ik nog een lange tijd door zou moeten als je er niet meer was. Doch bij Amora, je kunt niet bevatten hoeveel ik van die tijd met jou genoten hebt. Ik weet dat ik officieel jouw dienaar was, maar voor mij was jij mijn man, ook al was jij officieel met een andere vrouw getrouwd. En ik ben ook blij dat je kinderen mij als een soort moeder konden accepteren.”

“Het doet me deugd dat te horen, Slyvina,” zei Suneau. “Mis jij je familie niet?”

“Ontzettend,” zei Slyvina. “Ik wou dat ik mijn moeder, mijn vader, mijn broers en zussen en mijn zoon weer kon zien. Maar ik weet dat het onmogelijk is om legaal Aeria te verlaten en dat heb ik wel geleerd te accepteren.”

“Ik wist niet dat jij een zoon had,” schrok Suneau.

“Hij moet intussen in de puberteit zitten, of misschien helemaal volwassen,” zei Slyvina. “Ik ben nooit een vrouw van de tijd geweest.”

“Je hebt me nooit over je familie verteld.”

“Je hebt me er ook nooit naar gevraagd.”

“Schandelijk,” zei Suneau. “Dat mag Shalaga me absoluut zwaar aanrekenen als ik straks me in haar hof moet verantwoorden.”

“Ik ben de oudste dochter van Rosetta en Edric. Ik bedoel oudste dochter van hen samen, daar Rosetta als Elf van de Eerste Generatie als kinderen heeft gehad bij andere mannen voor ze Edric ontmoette. Ik ben geboren in Gagolton. Een stad waar Elfen en mensen samen woonden.”

“Wat? Tijdens de oorlog?”

“De wreedheid van Quayaro ging ook veel Befindo's te ver,” zei Slyvina. “Diverse soldaten zijn toen gedeserteerd, maar omdat ze niet terug durfden naar Aeria, uit angst hier de doodstraf te krijgen, hebben zij toen Gagolton gesticht. Mijn moeder was een van de eerste Elfen die hen daar bezocht en heeft ook geholpen de stad verder uit te bouwen, naast Befindo's die later mensen zouden worden ook voor Elfen aantrekkelijk te maken en een belangrijke bijdrage geleverd om beide rassen elkaar goed te laten begrijpen zodat een gemengde samenleving mogelijk was. Mijn moeder is kort nadat de Befindo's in Delisto hun vleugels verloren en mensen werden van mij in verwachting geraakt. Ik had

de vader van mijn zoon leren kennen terwijl ik in de Tempel van Amora werd opgeleid. Ik was toen iets van honderdvijftig jaar oud.”

“Je was dus zelfs voor een Elf een jonge moeder?”

“Ja,” zei Slyvina. “Hoewel het bij Elfen wel vaker voorkomt dat minderjarigen al kinderen krijgen. Elfen zijn heel gemeenschapsgericht. Ik heb echter maar kort voor mijn zoon kunnen zorgen. Ik was honderdzesentwintig toen ik gevangen werd door leden van het Syndicaat.”

“Het Syndicaat is dus erg actief in Delisto?”

“Het is zelfs waar ze zijn ontstaan,” zei Slyvina. “Dat durf ik onder ede te verklaren. Het waren misdadigers die met Quayaro niet veel ophadden en in hem net zo'n “sukkel” zagen als in koning Herondo I. Zij zijn toen een handelsorganisatie geworden die echt alles verhandelden waar maar vraag of aanbod in zou zijn. En ja, Elfen ontvoeren om in Aeria op de slavenmarkt te verkopen stonden ze niet boven. Ik weet wel dat ik een van de laatste ben geweest. Binnen het Syndicaat heeft men het vangen en verhandelen van Elfen nu zelfs verboden. Niet uit morele overwegingen, hoewel als je de leden van het Syndicaat nu hoort het wel zo lijkt. Het werd gewoon te gevaarlijk. Het aantal vermiste Elfen begon op te vallen en dorpschouwen van diverse Elfenstammen begonnen onderzoeken te doen waardoor het Syndicaat tegen de lamp kon lopen. Ze schijnen er net op tijd mee gestopt te zijn en ze hebben zich goed rustig weten te houden. Hierdoor schijnt men op Delisto nog steeds amper van het bestaan van het Syndicaat af te weten. Veel handelaren, maar lang niet allemaal, op Delisto schijnen wel lid te zijn of banden te hebben met het Syndicaat. Ik heb zelfs gehoord dat sommige van die handelaren zelfs Elfen zijn.”

“Dat meen je niet. Hoe weet jij zo veel over het Syndicaat?”

“Omdat ik er een lange tijd van overtuigd was dat als zij degenen waren die mij hier brachten, zij ook de genen konden zijn die mij terug naar huis konden brengen,” zei Slyvina. “Hoe meer ik echter over het Syndicaat te weten kwam en over de politieke situatie van Aeria, hoe meer ik begon te beseffen dat ik het idee moest laten varen en gewoon het beste van mijn leven hier moest maken.”

Ze glimlachte.

“Mijn periode met jou is in ieder geval zeer goed geweest.”

“Hoe was je periode met mijn vader en mijn grootvader?”

“Ja, dat is de ironie,” zei Slyvina. “Je grootvader kocht mij omdat hij absoluut niet met je grootmoeder overweg kon. Hij heeft seks met haar gehad om aan de verplichting te voldoen kinderen op deze wereld te zetten, maar hij haatte niemand meer met passie dan haar. Van seks met mij kwam het echter nooit. Je grootmoeder had bedreigd zijn penis eraf te snijden als hij mij ooit op een intieme plek zou aanraken.”

Suneau moest even gniffelen.

“Ja, dat klinkt wel als iets wat opoe zou doen,” zei hij. “Ze waren echt een zeer pakkend voorbeeld waarom ik tegen gearrangeerde huwelijken ben.”

“Je vader liet me weten dat als er iemand een echt mooie vrouw was dat ik het wel was, maar toch kon ik hem niet bekoren als seksspeeltje, waardoor ik eigenlijk niet meer dan een dienaar voor hem ben geweest,” zei Slyvina.

“Zo?” zei Suneau.

“Ik voel me nu echt alsof ik mijn ambtsgeheim als priesteres van Amora verbreek,” zei Slyvina. “Ondanks dat je vader het niet erg vond als je het wist. Hij was homofiel. Zijn huwelijk met je moeder was gearrangeerd. Ook hij heeft alleen maar met haar gevreemd omdat het zijn plicht als echtgenoot was om je moeder te bevruchten. Hij heeft me verteld dat hij dat als een hel heeft ervaren.”

Suneaus hart leek stil te staan.

“Pa,” zei hij. “Nooit geweten dat hij homo was. Dat heeft hij knap geheim gehouden.”

“En toen hij jou uithuwelijkte zat hij altijd in conflict met zichzelf,” zei Slyvina. “Hij wist

gewoon dat je bij een vrouw terecht zou komen die je geen liefde kon geven. Niet omdat je niet van vrouwen zou houden, maar omdat je liefde nu eenmaal niet kunt arrangeren.”

Slyvina giechelde even.

“Ik schrok me kapot toen ik hem in de deuropening zag staan toen je me de eerste keer neukte,” zei ze. “Maar hij glimlachte alleen maar naar me. Maakte een goedkeurend gebaar naar me en verliet de kamer.”

“Wat?”

“Je vrouw heeft altijd geweten dat jouw echte liefde bij mij lag,” zei Slyvina. “En dat heeft ze me nooit verweten.”

“Ik weet dat zij ervan wist,” zei Suneau. “Ik weet ook van haar geheime relatie met Freyomaro.”

“Ik heb de twee samengebracht,” zei Slyvina. “Ze heeft het een lange tijd niet aangedurfd met hem te vrijen, ook al wist ze dat je het goed zou vinden.”

“En waarom niet?”

“Het zou tamelijk opvallen als uit een huwelijk tussen een man en een vrouw die beiden zwartharig zijn, waarvan iedereen in de familie zwartharig was en er zou opeens een hoogblond kind uit geboren worden.”

Suneau zag de lange blonde haren van Freyomaro weer voor zich. Ja, zal het kind dat van zijn vader zou erven zou dat zeker opgevallen zijn.

“Jouw twee kinderen waren overigens al geboren voordat ze het toch voor de eerste keer aandurfde,” zei Slyvina. “Ik weet dus zeker dat ze van jou zijn.”

“En nu is ze niet meer,” zuchtte Suneau. “En ook Freyomaro heeft zijn oordeel van Shalaga al ontvangen.”

Suneau keek naar het plafond.

“Echt een teken van oud worden,” zei hij. “Terugdenken aan vroegere liefde en vrijpartijen waarvan je weet dat ze nooit meer zullen komen. En al helemaal omdat een jongen die net zou oud was toen het voor mij begon op die leeftijd doodgeslagen zou worden.”

“Ik denk dat het voor hem ook net begon,” zei Slyvina.

“Waarom denk je dat?”

“Ik sprak Timotei vlak voordat ik binnenkwam.”

“Timotei? Die kruidengenezers? Als er één vakvrouw is binnen de kruidengeneeskunde is zij het wel. Wat had ze je te vertellen?”

“Ze vertelde dat enkele vecta's voor de moord Janos bij haar regenboogklokjeskruid had gekocht.”

“Dat zou erop kunnen duiden dat hij een geheime minnares had van wie niemand mocht weten,” zei Suneau. “Of misschien zelfs een minnaar. Regenboogklokjeskruid wordt ook wel “potenkruid” genoemd omdat het tamelijk populair schijnt te zijn bij homoseksuelen.”

“Potenkruid?”

“Het woord “poot” is een scheldnaam voor homoseksuelen mannen,” zei Suneau. “Ik had al begrepen dat jullie Elfen het de normaalste zaak van de wereld vinden, maar de meeste Befindo's vinden het hele idee van homoseksualiteit afschuwelijk.”

“Denkt u dat het motief van de moord hierin gezocht moet worden?” vroeg Slyvina.

“Het is nog te vroeg om die conclusie te trekken,” zei Suneau. “De kans is echter wel groot. Een kruidengenezer houdt dit soort gegevens doorgaans geheim. Timotei weet echter dat dit kruid al wel vaker reden is geweest voor moord en heeft dus van enkele gaten in de beroepscode gebruikt om dit te rapporteren aan degene die nu onderzoek doet naar de moord of diens assistent.”

Suneau zuchtte.

“Als wat je zegt waar is,” zei hij. “Dat mijn vader de liefde tussen jou en mij eerder

aanmoedigde ondanks mijn uithuwelijking, kan ik dus zeggen dat ik van geluk mag spreken. Als Timotei ons inderdaad het motief heeft gegeven voor de moord, is het dus duidelijk dat deze jongen dat geluk niet heeft gehad.”

En met gedachte voelde Suneau zich ellendiger dan ooit te voren en het feit dat Slyvina nog steeds halfnaakt tegen hem aan lag maakte dat vreemd genoeg alleen maar erger.

# VII

Slyvina was weer even buiten. Ze had intussen een beetje een kijkje genomen op diverse plekken in het dorp en had al een beetje een plan gemaakt om meer Befindo's te gaan horen. Hoewel Suneau de man van het onderzoek was, voelde ze dat ze dit moest doen. Suneau was echt duidelijk aan het einde van zijn leven. Slyvina was echt bezorgd om hem, maar ze wist dat als het moment kwam ze hem moest laten gaan.

Ze ging op een stenen bankje zitten. Ze hadden intussen Mundero van het huis van Mutton gehoord maar hij ging er zo fel tegenin dat ze aan die verklaring weinig had. Trina had het slachtoffer wel enkele keren gezien, maar wist ook niet veel over hem. Timotei vertelde dat het slachtoffer een seksuele stimulerend kruid had gekocht wat vooral in trek was bij hen die er een “verboden liefde” op nahielden. Slyvina was haast zeker dat de verklaring van Timotei, naar het motief moest leiden, hoewel de mogelijkheid op toeval niet uitgesloten kon worden.

Ze keek op en zag een jonge Befindo man op een bankje aan de overkant van de straat zitten. Hij keek Slyvina nu recht in de ogen.

“Wat zit je daar nu te kijken, joh?” vroeg hij op een zeer arrogante onbeschofte toon. “Jij bent toch dat Elfenteeffe van Suneau? Zal hij wel geweldig vinden, zo'n jong groen blaadje terwijl hijzelf al oud en versleten is. De ouwe viespeuk.”

Slyvina had dit soort Befindo's al meer ontmoet, maar had intussen wel geleerd ze niet te veel aandacht te schenken.

“Je bent zeker aan het rondkijken voor aanwijzingen over de moord op die vieze flikker,” zei hij minachtend. “Ik zou ook wel eens willen weten wie het was. Ik zou hem graag persoonlijk willen bedanken. Phantasar zou een betere plek zijn zonder vieze flikkers.”

Slyvina had geen idee wat een “flikker” nu weer moest zijn, maar wat het ook betekende, het was duidelijk dat het woord niet complimenteus bedoeld was. Slyvina wist ook zeker dat hoeveel haat deze jongen ook had, dat hij waarschijnlijk niet degene was die die “vieze flikker” had vermoord.

“Aeria zou ook een stuk beter zijn zonder Elfen. Het is zo jammer dat de wet verboden heeft om nog buiten de grenzen van Aeria te treden zodat jij weer terug kunt naar je eigen land. En misschien zou je dan die smerige vos mee kunnen nemen. Ik had toch al nooit begrepen waarom zo'n vossenwijfje helemaal naar hier zou komen om hier een kruidenierszaak te beginnen.”

Toegeven, dat was iets wat Slyvina ook eens wilde weten. Misschien moest ze het haar gewoon een keertje in alle rust vragen. Trina leek een vriendelijke dame.

“Is trouwens de plek waar die vieze flikker is gevonden al goed ontsmet?” vroeg de jongen opeens. “Ik zou er niet graag meer langslopen wetend dat zijn viezigheid nog op mij terecht zou komen. Heb je hem wel eens midden in de nacht zien zoenen met de jongste van het huis van Mutton?”

Nu had deze jongen, verwerpelijk als hij was, toch even Slyvinas volledige aandacht.

“Pardon?” zei ze. “De jongste van het huis van Mutton?”

“Oh, dat wist je nog niet?” zei de jongen. “Misschien komt dat omdat hier de roddelmachine altijd pas laat op gang komt. Men praat hier niet graag over flikkers.”

“Wat is een “flikker”?”

“Weet jij niet wat een flikker is? Dat is een nicht, een poot.”

“Een poot?” vroeg Slyvina. “Je bedoelt een man die liever met mannen vrijt in plaats van vrouwen?”

“Zijn jullie Elfen nu echt zo simpel?” zei de jongen spottend. “Maar ja, dat is wel wat het woord betekent. Het moet allemaal erg stiekem. Die ouwe Mutton mocht het allemaal niet weten. Ze weten het dorp ook aardig te mijden. Als die viespeuken dat hier in het dorp zouden doen zou iedereen het weten en zou het huis van Mutton meteen in aanzien zakken en beiden zouden echt goed in de problemen komen. Dus doen ze in het dorp meestal alsof ze elkaar niet kennen. Maar in de bossen. Vooral de bossen waar zelden iemand komt. Ik zal toegeven, ik zou het ook niet geweten hebben als ik niet werd opgeleid in de anti-stroppers-brigade. Het was in bos oostwaarts. Als je naast de kruidenierszaak van die vossenslet gaat staan, kun de Piek van Furkor goed zien. Het is maar een kleine piek, maar wel dichtbebost. Ik controleerde het omdat stroppers er soms op vogels jagen. De plek is zo weinig bezocht omdat er eigenlijk geen goede plekken zijn om te landen of op te stijgen als Befindo, tenzij je echt een goede behendige vlieger bent. Ik was daar een dag voor de moord dus op routinecontrole. Ik hoorde een vreemde geluid, dus logisch ging in even kijken. Ze hebben mij niet gezien, maar ik zag hen wel. Die twee vieze flikkers. Lagen daar naakt tegen elkaar en maar zoenen en naar elkaars lul grijpen. Je wil niet weten hoe ik bijna over mijn nek ging. Gadverdamme, het absolute toppunt van viespeukerij. Het had bij wet verboden moeten zijn, zodat ik die twee viezeriken had kunnen aanhouden en aan het leger had kunnen overdragen. Stenigen moet je zulke vieze vuilakken.”

Slyvina hoorde het verhaal ademloos aan.

“Waarom zou je die moeten stenigen?” vroeg ze opeens. De vraag was eruit voordat ze er erg in had, omdat dat nu eigenlijk niet hetgeen van het verhaal was wat haar zo bezig hield.

“Hah, ze hadden me al eens verteld dat Elfen geen moreel kompas hadden,” zei de jongeman.

“Dat blijkt toch maar weer. Als je dit soort viespeukerij niet met wortel en kiem uitroeit gaat de wereld echt naar de klote.”

“Hoe is je naam eigenlijk?”

“Waarom wil je dat weten?”

“Voor mijn rapport aan Suneau,” zei Slyvina kalm. “Je hebt me zojuist zeer bruikbare informatie gegeven voor ons onderzoek.”

“Mofo, zoon van Boho,” bromde de jongen.

“Dank je,” zei Slyvina beleefd. “Heb je nog iets anders te zeggen, buiten dan een hoop woorden waaruit blijkt dat jij afkeer hebt van Elfen, Vulpi en homoseksuelen?”

De jongen leek geschrokken. Het besef leek in te zinken dat hij Slyvina wel eens op het spoor van de moordenaar had gebracht, hoewel hij zelf duidelijk ook niet wist wie dat moest zijn.

“Nee,” zei hij toen. Hij stond op en liep naar de rand van het pleintje.

“Succes met je “onderzoek”,” zei hij sarcastisch en verliet het pleintje.



# VIII

“Wat zijn dit voor fratsen? Ik had u al verteld dat ik met deze hele zaak niks te maken heb.”

“Wees alstublieft rustig,” zei Suneau kalm. “Het is echter mijn werk dat als er aanwijzingen uw kant op wijzen deze te verifiëren. Al was het alleen maar om veilig alles uit te sluiten.”

“Wat voor aanwijzingen?” bromde Mundero.

“Alsjeblieft, wees kalm,” zei een vrouw die naast Mundero stond.

“Kalm? Maralina, je weet dat deze hele kwestie mij kan ruïneren. En dat terwijl ik hier niets meet te maken heb.”

“De eerste aanwijzing wees nog niet direct naar hier, maar dient wel serieus genomen te worden, als de tweede aanwijzing in beeld komt,” zei Suneau. Het bewegen ging hem slecht af, maar door de armleuningen van zijn rolstoel kon hij zijn ellebogen er nog op rusten terwijl hij zijn vingertoppen tegen elkaar probeerde te houden. Dat lukte, al was hem dat ooit beter af gegaan.

“Het schijnt dat het slachtoffer slechts enkele vecta's voor de moord regenboogklokjeskruid heeft gekocht,” zei Suneau.

“Dat moet haast wel bij Timotei geweest zijn,” zei Mundero. “Dat is een echte vakvrouw op dit gebied. Ik moet zeggen dat ik erg onder de indruk van haar ben.”

“Onder de indruk?”

“Ze behoort tot geen enkel huis, maar haar vakkennis heeft er wel voor gezorgd dat zij de belangrijkste leverancier is geworden van medicinale kruiden in paleis Rayal. Dat is, tot zover ik weet, nooit eerder een huisloze gelukt,” zei Mundero. “Ik had alleen wel gehoopt dat deze contracten ervoor zouden zorgen dat ze er wat minder als een ordinair straatwif erbij zou lopen. Maar wat heb ik daarmee te maken?”

Slyvina keek naar Maralina, overduidelijk de echtgenote van Mundero. Haar blik leek duidelijk te maken dat deze uitspraken voor Munderos doen extreem complimenteaus waren.

“Iemand heeft aan Slyvina verklaard dat het slachtoffer homoseksueel is en de liefde aan het bedrijven was, met uw zoon,” zei Suneau kalm.

Slyvina keek van achter de rolstoel angstig naar Mundero. Het leek er op dat de woorden van Suneau wel eens voor hele zware storm konden gaan zorgen.

“Wie heeft dat precies aan dat Elfje van u verklaard?” vroeg hij met een soort rust waar Slyvina zich helemaal akelig van voelde.

“In mijn beroep ben ik erg voorzichtig met namen van Befindo's die verklaard hebben,” zei Suneau. “Zeker omdat ik mede hier ben om na te kunnen trekken of dit verhaal klopt. Maar zolang ik bewijs heb van dat het zo is noch van het tegendeel kan dit een dood spoor zijn, maar als het wel zo was, hebben we wel de mogelijkheid op een motief. Ik weet dat homoseksualiteit nogal gevoelig ligt.”

“U gaat mij toch niet vertellen dat u dat ziekelijke gedoe goedkeurt,” siste Mundero.

“Ik vertel u niks,” zei Suneau. “Mijn opvattingen over homoseksualiteit zelf zijn niet van belang. De wet verbiedt het niet en als deze verklaring klopt zou Janos een van de velen zijn die hiervoor is vermoord en moord is bij wet wel verboden.”

Slyvina keek nu naar Munderos vrouw en zag nu wel dat ze een erg zenuwachtige indruk maakte.

“Het doet er ook niet toe,” zei Mundero. “Kan ik u op een onderzoek zetten naar smaad?”

“Als blijkt dat de verklaring niet meer dan smaad is,” zei Suneau rustig, “kan ik daar zeker werk van maken. Echter, dan zal ik ook bewijs moeten hebben dat het verhaal onwaar is.”

“Waar baseert degene die die verklaring deed het verhaal dan op?”

“Hij zegt uw zoon met Janos betrapt te hebben terwijl ze lagen te vrijen,” zei Suneau.

“Ha! Dan moet die verklaring komen van Mofo, zoon van Boho,” zei Mundero. “Een jongen met geen enkele vorm van fatsoenlijke komaf. Dat zint hem totaal niet, dus hij zal alles doen om families van goede status zwart te maken. Hij heeft zeker beweerd dat hij ze gezien heeft terwijl hij op stropers joeg op de Piek van Furkor.”

“Waar baseert u dat op?”

“Er wordt vaak beweerd dat poten elkaar ontmoeten op die piek,” zei Mundero. “Je kunt namelijk heel moeilijk een aanloop nemen om goed in de lucht te komen daar en landen is daar al helemaal levensgevaarlijk. Daarom komt er eigenlijk nooit iemand. Stropers komen er trouwens ook bijna niet. Ook voor hen is dat te link. Het gerucht gaat echter dat homo's of Befindo's die anderzijds een liefdesrelatie hebben die hun familie in diskrediet zou kunnen brengen elkaar daar stiekem ontmoeten om de liefde te bedrijven, hetgeen mij me doet afvragen hoe wanhopig die idioten dan moeten zijn om voor zoiets hun leven te wagen. Protocol stelt echter dat degenen die stropers moeten vinden alle bossen nakijken dus ook dat soort levensgevaarlijke plekken als de Piek van Furkor. Daar worden bij voorkeur dat soort minkukels als Mofo voor ingezet. Niemand zal er om treuren als iemand van zo'n lage komaf zich te pletter vliegt. Als iemand van een huis op die manier de dood zou vinden, zou dat vaak tot hele lastige vragen kunnen leiden en een hoop naar papierwerk en soms zelfs dat er lieden hun baan verliezen. Een verklaring van zo'n idioot kunt u gewoon niet serieus nemen.”

“Ik vrees dat ik in mijn vak iedereen serieus moet nemen hoe idioot die persoon ook is en hoe ridicul de verklaring ook lijkt,” zei Suneau. “U wilt niet weten wat voor volslagen idiote verhalen Slyvina en ik al aangehoord hebben die achteraf wel waar bleken te zijn. Er is geen fantasie zo absurd of de werkelijkheid overtreft hem.”

“Maar zelfs als die minkukel de waarheid spreekt bewijst dat niet dat ik iets met die moord te maken heb.”

“Correct,” zei Suneau. “Maar als u dan zo recht in uw schoenen staat zou u misschien wat minder tegen willen werken? Ik zou het namelijk op prijs stellen om ook uw zoon te spreken.”

“Verdenkt u hem?”

“Nee,” zei Suneau. “Ik wil alleen met hem praten. Als hij wel een relatie heeft met Janos zou hij dingen kunnen vertellen die een nieuw licht op de zaak werpen en als hij dat niet gehad heeft zou dat misschien er inderdaad op kunnen duiden dat Mofo iets uit te leggen heeft.”

“Dat kan ik niet toestaan,” zei Mundero bars.

“En waarom niet?”

Mundero zei niets.

“Iets zegt me dat u iets belangrijks te verbergen heeft,” zei Suneau. “En als ik de zaak niet opgelost krijg en aan de autoriteiten moet gaan overdragen kan dat ook vervelend uitpakken.”

“Ze kunnen me toch niets doen. Ze kunnen niet bewijzen dat ik iets met die moord te maken heb.”

“Dat heb ik vaker horen zeggen,” zei Suneau. “Nu heeft de staat Gandron op dit gebied nog een

redelijk goede reputatie, maar in andere staten kijken ze wat minder nauw. Als u verder tegen blijft werken heb ik in ieder geval geen andere keuze dan u formeel als verdachte aan te merken.”

“Dat kunt u niet doen? Niet nu...” Mundero zweeg abrupt.

“Niet nu .... wat?”

“Niks.”

“Niet nu WAT?”

“Zeg het maar gewoon,” zei Maralina. “Je komt alleen maar verder in de nesten als je het niet zegt.”

“Maralina,” zei Mundero. “Maar...”

“Als de kranten er lucht van krijgen dat er nu een onderzoek naar je loopt zijn de contracten met Paleis Rayal toch al om zeep,” zei Maralina.

“Contracten met... Paleis Rayal?” zei Slyvina. “U bedoelt dat Mundero op het punt stond een contract met Koningin Ryanina af te sluiten om schapenvlees te leveren aan de koninklijke keukens?” Het bleef even stil.

“Mijn man was vlak voor de moord met Hare Majesteit persoonlijk in gesprek,” zei Maralina. “De afstand van Paleis Rayal naar hier is echter te groot om tijd hier geweest te zijn voor het tijdstip dat volgens de krant de moord is gepleegd.”

“Over welke krant heeft u het dan?” vroeg Suneau.

“Het Aeriaanse Handelsblad,” antwoordde Maralina zenuwachtig.

“Waarom zou u zwijgen over uw alibi?” vroeg Slyvina. “Bent u echt bang dat als wij bij de koningin zelf langs moeten gaan om uw alibi na te trekken dat u dan uw contracten kwijtraakt?”

“De koningin is een no-nonsense-vrouw,” zei Suneau. “En als het om contracten afgaat voor het aanleveren van goederen en diensten aan paleis Rayal is het duidelijk dat zij kwaliteit en vakmanschap boven alles stelt en niet veel waarde hecht aan hoge komaf. Het feit dat Timotei als huisloze en eer kreeg om kruidenmedicatie te mogen leveren toont dit ook maar weer aan. Het probleem is dat als Hare Majesteit haar handtekening zet onder een contract met iemand die verdacht wordt van betrokkenheid bij moord haar dat politiek heel duur kan komen te staan. Ook als deze persoon uiteindelijk volkomen onschuldig blijkt. Dit nog even los van de totale imago schade voor het huis van Mutton, die nu Hare Majesteit indirect bij de zaak betrokken is geraakt alleen nog maar grotere schade op kan lopen. Mutton kan nu het huis zijn dat het koningshuis in diskrediet heeft gebracht. Dit werpt zeker een ander licht op de zaak. Ik vrees toch dat we bij het paleis uw alibi zullen moeten natrekken.”

“Nee, dat kunt u niet doen,” zei Mundero. “Ik zou alles kunnen kwijtraken.”

“U deed moeilijk bij ons onderzoek, u probeert een alibi te verzwijgen en nu we het willen natrekken gaat u er ook voorliggen,” zei Slyvina. “Dit kan ervoor zorgen dat als wij de zaak niet opgelost krijgen de autoriteiten toch achter u aan zullen gaan.”

“Wat weet een Elf daar nu weer van?” bromde Mundero.

“Die ‘Elf’ spreekt uit ervaring, meneer,” zei Suneau. “Slyvina heeft me al vaak bij gestaan bij zaken, waaronder ook herzieningsonderzoeken bij gerechtelijke dwalingen. We hebben al diverse keren lieden die in een soortgelijke situatie zaten uit de gevangenis moesten halen. Helaas hebben we ook al diverse keren meegemaakt dat we dergelijke dingen ontdekten terwijl de verdachte al reeds ten onrechte was terechtgesteld. Ik snap dat uw zaak veel waard is, maar ik vrees dat de problemen alleen maar groter worden als wij uw alibi niet na gaan trekken.”

“Ik ben onschuldig tot u het tegendeel bewijst.”

“Zo staat het in zowel het wetboek van Gandron als in het federale wetboek van Aeria,” zei Suneau. “De realiteit is echter dat er al veel Befindo's schuldig zijn bevonden waarbij de bewijslast op zijn zachtst gezegd uiterst zwak was tot zelfs non-existent.”

“U twijfelt aan de eerlijkheid van de rechtspraak in een hoogontwikkeld koninkrijk als Aeria?”

vroeg Mundero.

“Mijn vak maakt dat je heel vaak rechtszaken bijwoont,” zei Suneau kalm. “Ik heb al meerdere Befindo's, waarvan ik overtuigd ben van hun onschuld veroordeeld zien worden. Het staat bij procureurs niet goed op hun CV als iemand niet veroordeeld wordt en bij advocaten niet goed als hun cliënt verliest, dus rechtszaken kunnen onderhand nog wel eens uitlopen op een soort vechtsport met woorden als wapen, waarbij bijna geen techniek te vuil is om een zaak maar te winnen. Dat kan er wel eens toe leiden dat de schuld of de onschuld van de beklaagde vaak maar bijzaak is en het echt persoonlijk gevecht wordt tussen procureur en advocaat wordt. Echter een verklaring van Paleis Rayal dat uw alibi klopt, dat zal bijna geen enkele rechter of jury zomaar naast zich neer leggen.”

Mundero liet zijn hoofd in zijn handen zakken. Slyvina zou zweren dat hij zou huilen, maar dit probeerde te verbergen.

“Maar het is goed te weten dat Timotei nu een van de leveranciers van Hare Majesteit is,” zei Suneau. “Ik hoop dat ze snel iets mag leveren daar en traditiegetrouw komen leveranciers vaak zelf naar het paleis. Dat is goed voor je reputatie. Daarom als ik haar eens vragen of het niet te veel gevraagd is om Slyvina op haar rug mee te nemen naar het paleis om daar bij de wacht of anders bij Hare Majesteit zelf dit alibi na te trekken.”

Slyvina schrok zich kapot en keek angstig naar Suneau.

“Ja, dame, ik heb het over jou,” zei Suneau indringend. “Daar ik weet dat het momenteel politiek onmogelijk is om jou terug te brengen naar Delisto, zul je voorlopig nog wel op Aeria blijven en het wordt tijd dat jij je hier als een zelfstandige vrouw kunt redden. En enkele punten scoren bij Paleis Rayal kan je daar zeker bij helpen. Ik ben er binnenkort niet meer en je kunt dan wel via erfrecht de dienaress worden van mijn kinderen, maar is dat het leven wat jij wil? Jouw bijdragen aan eerdere zaken zijn al meer dan eens cruciaal gebleken in de oplossing ervan en nu heb jij in een korte tijd al veel belangrijke info vergaard. Misschien had je het nooit achter jezelf gezocht toen je aan de opleiding voor het priesterschap begon, maar er zit een zeer goede speurneus in jou. Een koninklijke veer in je hoed kan er zeker voor zorgen dat Befindo's en Vulpi je ook als zodanig serieus gaan nemen. En wilde je nu echt mij met mijn oude botten naar Rayal sturen? Denk je dat ik die reis nog aankan? Jij bent echter nog jong. Jij kan die reis nog aan.”

“Zoals je wenst,” zei Slyvina aangeslagen.

Dit had ze niet zien aankomen.

# IX

Het was niet voor de eerste keer dat Slyvina had meegevlogen op de rug van een Befindo, maar bij iedere Befindo was dat toch weer net even anders. Timotei had gelukkig een vrij rustige stijl van vliegen en behoedzaam landde ze op de aanvliegroute.

“Deze kant op,” zei Timotei nadat ze Slyvina de gelegenheid had gegeven om af te stappen. “We moeten ons melden bij de wacht.”

Slyvina volgde Timotei naar een kleine post iets verder op de gang. Een knorrige oude man zat achter het loket. Hij keek niet op toen de twee dames aan 't loket kwamen.

“U bent?” vroeg hij.

“Mijn naam is Timotei, dochter van Herbos,” zei Timotei. “Ik had een afspraak met de boekhouder in verband met mijn koninklijke contract met het paleis inzake mijn diensten als kruidengenezers. Hij zou mij instructies geven over hoe de leveringen precies moeten verlopen en hoe de betalingen precies geregeld worden.”

De man schreef alles op zonder Timotei een blik waardig te gunnen.

“U bent?” vroeg hij opeens en hoewel hij nog steeds niet opkeek wist Slyvina dat hij tegen haar sprak.

“Mijn naam is Slyvina, meneer,” zei Slyvina beleefd.

Pas nu keek de man op.

“Een Elf?”

“Ja meneer, ik ben een Elf.”

“U wenst?”

“Mijn meester Suneau en ik zijn belast met een onderzoek naar een moord. Een van de verhoorden zei rond de tijd van de moord met Hare Majesteit in gesprek te zijn geweest en dus een alibi te hebben. Ik ben naar hier gestuurd om bij Hare Majesteit dat alibi na te trekken.”

“Hare Majesteit houdt zich doorgaans niet bezig met het bevestigen van alibi's in strafzaken,” zei de man kortaf. “Als deze persoon daadwerkelijk met Hare Majesteit in gesprek is geweest, moet deze zich bij de wacht gemeld hebben en ook weer hebben afgemeld.”

“Dat zou kunnen,” zei Slyvina beleefd. “Het gaan om...”

“Dat hoeft u niet met mij te bespreken, Elf,” gromde de man. “Ik noteer alleen maar. Aan het einde van de dag gaan alle boeken de kast in en kunnen we er vanaf het loket niet meer bij.”

“Oh,” zei Slyvina.

“Goed, juffrouw Timotei, u kunt bij de boekhouding plaatsnemen in de wachttruimte. Trap op, tweede gang rechts. Elf, u kunt plaatsnemen bij de afdeling publieke contacten van de wacht. Trap op, derde gang links.”

“Eh, dank u,” zei Slyvina.

Slyvina liep samen met Timotei de marmeren trap op.

“Kennelijk is beleefdheid ook geen vereiste hier,” mompelde Timotei. “Ik vind 't tamelijk onbeschoft dat hij je alleen maar met “Elf” aansprak.”

“Ik ben het intussen gewend,” zei Slyvina. “Mijn leven hier in Aeria is er een stuk draaglijker op geworden nu ik me daar niet meer druk over maak.”

“Respect, Slyvina,” zei Timotei met een glimlach. “Goed, hier scheiden onze wegen zich als het op onze afspraken aankomt. Er is een centrale ruimte vlak bij de ingang. Er is daar een kantine voor Befindo's die ver moeten reizen. Eten en drinken is daar niet duur. Ik stel voor dat we daar op elkaar wachten als we klaar zijn met onze individuele afspraken.”

“Is goed,” zei Slyvina. “Bedankt voor de lift, Timotei.”

“Het was niks,” zei Timotei. “Ik zie je zo weer.”

Timotei liep de gang in en Slyvina besloot door te lopen naar de ruimte waar ze de instructie had gekregen naartoe te gaan. Ze zag uiteindelijk een wachtruimte met witte stenen bankjes. Ze besloot hier te gaan zitten. Ze keek naar twee mannen die duidelijk in gesprek waren.

“Dus jij moet morgen naar Zuid-Shalka?”

“Ja en dat wordt een toer. Hare Majesteit had me er al op gewezen dat het daar zeer gewaardeerd wordt als je de gouverneur in het Shalkaans aanspreekt.”

“Is het Shalkaans dan zo moeilijk?”

“Ja, Rolyndron. Heel moeilijk. Ik haat koken, maar ik sta liever vier deca's met jou in de keukens dan dat ik dat taaltje moet spreken.”

“Wat is er dan zo moeilijk aan?”

“Alles! Het schrift lijkt al totaal niet op wat wij gebruiken en bovendien lees je ook nog eens van rechts naar links. Maar dan de grammatica. Shalkaans kent geen lidwoorden, geen voorzetsels en geen werkwoorden. En als je dacht dat de voertaal van Phantasir lastig was met zes naamvallen, nou dan heb je het Shalkaans nog niet meegemaakt. De naamvallen moeten namelijk het gebrek aan voorzetsels en werkwoorden opvangen. Ik heb het aantal naamvallen van het Shalkaans nooit geteld. Het zijn er nogal wat kan ik je wel zeggen.”

“Geen werkwoorden? Maar hoe geven ze dan aan dat je iets doet?”

“Nou ze hebben dus een naamval om de werkwoorden zijn, hebben en doen te vervangen. 'Jal' is 'ik ben' en 'Jol' is 'ik heb' en 'Jek' is 'ik doe' en alle andere werkwoorden zijn gewoon vervangen door zelfstandige naamwoorden. Het verneukeratieve is dat je ook nog rekening moet houden met voorzetsels. 'Ji' betekent 'ik ben in'. En als ik dan 'jij' en 'hij' en 'zij' en ook nog het meervoud en de verleden tijd erbij moet gaan halen wordt het helemaal een ramp want de woorden lijken steeds minder op elkaar en logica is ver te zoeken. Het is gewoon een kwestie van straal van buiten leren. Hoe die Shalkanen het in hun kop weten te stampen is mij een raadsel.”

Slyvina moest even aan haar moeder denken. Haar moeder was Rosetta. Die had de gave om een taal te leren door een correcte zin van tien woorden te horen in een taal die ze nog niet eerder had gehoord. Zou ze dat met het Shalkaans, wat duidelijk klonk als een taal die wel heel anders werkte dan de algemene voertaal van Phantasir.

“Nou, ik benijd je niet, Rolyndron. Ik zie dat mijn pauze er weer op zit. Ik word zo in de keukens weer verwacht. Ik wens je veel succes het Shalkaans te leren.”

“Dat wordt nog flink zwoegen,” bromde Rolyndron. “Maar goed, als ik dit goed doe kan ik misschien wel wat meer bij Hare Majesteit in de gunst komen en dat is ook weer goed voor mijn carrière. Ik zie je later nog wel.”

De twee mannen liepen ieder een andere kant op toen opeens een dame gekleed in een zeer lange wijde jurk naar Slyvina kwam lopen.

“Goede middag,” zei deze dame terwijl ze met haar jurk aan weerszijden van haar lichaam met

de pinken om hoog vast pakte en een elegant kinkje door haar benen maakte. “Ik neem aan dat u juffrouw Slyvina bent.”

“Dat ben ik, ja,” zei Slyvina.

“Mijn naam is Yramaga, dochter van Theromon,” zei de dame. “Hofdame namens Hare Majesteit.”

“Aangenaam,” zei Slyvina.

“Het is voor het natrekken van een alibi misschien wat ongebruikelijk, maar Hare Majesteit wenst u persoonlijk te woord te staan,” zei Yramaga. “Zou ik u vriendelijk mogen verzoeken mij te volgen naar haar kantoor?”

Slyvina stond even paf. De koningin van de Befindo's wilde echt met *haar* spreken?

“Eh, ja natuurlijk,” zei Slyvina verbaasd. “Eh... wijs me de weg... eh.. alsjeblieft.”





Suneau lag op zijn divan. Slyvina was zo lief geweest om een schaal fruit en een karaf water binnen zijn handbereik te zetten. Slyvina was geen geweldig magiër, maar ze kende wel een paar simpele bezweringen. Eentje zorgde ervoor dat het water in de karaf altijd ijskoud was. En dat was erg lekker. Suneau ging er vanuit dat het alibi Mundero wel op het paleis bevestigd zou worden, maar zekerheid boven alles. Mundero zou hiermee in ieder geval van de lijst van verdachten geschrapt kunnen worden, hoewel de kans dat hij misschien opdracht had gegeven voor de moord nog niet uitgesloten kon worden.

“Meester Suneau?” klonk opeens een vrouwenstem. Was dat Slyvina? Nee, dat kon niet. Paleis Rayal was te ver weg om nu al terug te zijn. Hij keek naar de ingang van zijn huis. Een vrouw kwam binnenlopen.

“Oh, pardon,” zei ze toen ze Suneau zag liggen.

“Het is goed, meisje,” zei Suneau. “Kom vooral verder en neem plaats op het lege divan.” De dame kwam verder. Ze glimlachte vriendelijk en ging op het lege divan liggen.

“Neemt u mij niet kwalijk dat ik u geen drankje kan aanbieden,” zei hij vriendelijk. “Ik kan mezelf niet goed meer bewegen en Slyvina is even weg om een belangrijke boodschap.”

“Dat geeft niet, hoor,” zei de vrouw.

“Wat brengt een charmante jongedame naar mijn woning?” vroeg Suneau.

“Ik hoorde dat u en uw dienaars de moord onderzochten op Janos,” zei de vrouw. “Ik ken hem vrij goed, ziet u.”

“Interessant,” zei Suneau.

“Ik weet niet of mijn informatie u verder zal helpen met het vinden van de dader,” zei de vrouw terughoudend.

“Veel moorden worden gepleegd in relationele sfeer,” zei Suneau. “Zoals geliefden, familieleden of andere lieden die een zeker vorm van relatie met het slachtoffer hebben. Zeg mij eens wie ben jij eigenlijk?”

“Ik ben Tinalinka, dochter van het huis van Mutton,” zei de vrouw.

“Mutton? U bent familie van Mundero?”

“Ik ben zijn dochter,” zei Tinalinka. “Hoewel hij me verboden heeft de naam van het huis van Mutton nog te gebruiken tenzij wettelijke verplichtingen me geen andere keuze laten. Mijn ouders moeten ook beslist niet weten dat ik hier nu zit.”

“Je praat alsof je de schande van de familie bent,” zei Suneau.

“Dat ben ik ook,” zei Tinalinka. “Ik ben prostitué, ziet u. Als kranten lucht van mijn bestaan krijgen kan dat het einde betekenen van de schapenhouderijen van het huis van Mutton. Vooral de Aeriagraaf zal wel komen met een kop als “Hoer in het huis van Mutton”. Ik hoef u niet te vertellen



hoeveel klanten dat gaat kosten.”

Suneau bekeek de dame nog eens goed.

“Ik sta een beetje verbijsterd,” zei hij. “Zo'n mooie jongedame als jij in de prostitutie. Hoe ben je daarin verzeild geraakt?”

“Veel huizen in Gandron, St. Aziëlla en Rayal hebben de gewoonte om ten minste één van hun kinderen naar het klooster te sturen. Vooral het klooster van Frosterbergen, dat bekend staat als één van de strengste kloosterordes is hierbij populair. En de twijfelachtige eer om bij dat klooster te gevoegd te worden viel mij dus te beurt. Ik heb veel geprotesteerd, maar ik moest en zou eraan geloven. Deze kloosterorde kent een zeer streng celibaat, ontzegging van vele gerechten waar ik gek op ben, geen alcohol en zo nog een grote waslijst en je hele leven alleen maar wijden aan de Goden met name Yasathar in Malabia. Ik werd daar knettergek. Ik had eigenlijk daardoor constant woedeaanvallen en huilbuien en het slechtste in mij begon steeds meer de hand op me te krijgen. Het duurde niet lang voordat een woeste abt me letterlijk het klooster uit smiet, met de vermelding dat ik blij mocht zijn dat hij me niet ter dood liet brengen. Maar dan sta je daar als meisje heel alleen. Geen spullen. Geen geld. Bij mijn familie hoefde ik niet meer aan te kloppen want als kloosterbannelinge zou ik alleen maar de naam van de familie schaden. Alles wat ik had was mijn habijt en daarvan wist ik ook dat ik dat binnen zeer korte tijd moest gaan inleveren en dan had ik zelfs naakt over straat moeten gaan. Wat moet je dan? Ik wist al meteen dat ik weg wilde uit Gandron om elders in Aeria een nieuw bestaan op te kunnen bouwen. Maar daar heb je ook geld voor nodig. En ik wilde niet zo snel mogelijk trouwen om op de zak van mijn man te teren.”

“En dus zag je je enige uitweg in de prostitutie?”

“Ja,” zei Tinalinka. “Helaas wel. Echt ik heb mezelf gehaat voor die keuze. Maar het was nog altijd beter dan mezelf te moeten verlagen tot diefstal. Het was al snel in mijn werk als prostitué dat ik Janos leerde kennen.”

“Wacht even,” zei Suneau. “Bijna alle dingen die mensen tot nu toe over hem verklaard hebben wijzen erop dat Janos een homoseksueel was. Waarom zou hij dan gebruik maken van de diensten van een prostitué?”

“Ja, dat klinkt een beetje tegenstrijdig, hè?” lachte Tinalinka. “Ik moet zeggen, de geile praatjes waarmee hij mij destijds benaderde waren extreem platvloers en leek wel alsof hij iedereen wilde laten weten dat ik een “lekkere geile sloerie” was. Zijn gedrag was echter wel erg nep. Superslecht acteerwerk kan ik u wel zeggen. Het merendeel van mijn klanten zoeken ook de geheimzinnigheid op. Je riskeert veel door van de diensten van een prostitué gebruik te maken. Het label “hoerenloper” heb je al snel en Befindo's die een baan hebben kunnen die snel kwijt raken en zij met een bedrijf riskeren vaak het verlies van bijna al hun klanten. Dus dat hij het zo liet opvallen, overviel me destijds. Vooral ook de vraag “Hoeveel kost je?” liet hij even goed door de straten gallen. Eenmaal in mijn, eh, werkruimte, destijds niet meer dan een oud sjofel schuurtje wat door niemand meer gebruikt werd, was 't dus duidelijk. Hij was homoseksueel en bekenden van hem begonnen dat door te krijgen en daar ondervond hij al problemen van. Ik heb zo viavia wel vernomen dat hij sindsdien extreem seksueel opdringerig gedrag naar vrouwen vertoonde om zo de schijn op te houden dat hij hetero was, maar u raadt het waarschijnlijk al. Hij gruwelde van het idee ooit seks met een vrouw te hebben. Hij deed alles om dit te maskeren. Hij had al vaker prostitués bezocht om zijn geaardheid te maskeren. Toch merkte ik wel dat ik meer voor hem was dan een vrouw die zijn geaardheid moest maskeren. Hij werd een soort vriend van me. En ik voor hem een goede vriendin. Iemand bij wie hij zijn hart kon luchten. Eigenlijk werd zijn geaardheid voor mij ook meer en meer iets waarom ik me ook bij hem veilig voelde.”

“Dat hoor ik vaker,” zei Suneau. “Het feit dat deze mannen geen enkele seksuele behoeften naar vrouwen hebben, maar wel heel liefdevol naar hen kunnen zijn, schijnt voor vrouwen soms een gevoel

van veiligheid te geven. Volgens diverse vrouwen die een homoseksuele vriend hebben kun je als vrouw je geen betere vriend wensen dan een homoseksueel.”

“Ik moet je zeggen, dat is ook hoe ik mijn vriendschap met Janos steeds meer begon te zien,” zei Tinalinka. “Ik kom nu misschien niet al te emotioneel over, maar geloof u mij, ik heb echt heel veel gehuild toen ik hoorde dat hij was overleden. En zeker omdat het om een misdrijf gaat. Ik hield er al wel rekening mee, dat het kon gebeuren. Ik had u graag eerder willen spreken, maar mijn verdriet stond het gewoon niet toe. Ik schijn ook vrij aardig toneel te kunnen spelen. Vrolijk overkomen terwijl ik in werkelijk immens verdrietig ben.”

“Je hoeft je voor mij vooral niet te generen,” zei Suneau. “Als het verdriet je te veel wordt mag je van mij gewoon huilen.”

“Dank u,” zei Tinalinka. “Weet u, ik heb Janos wel degelijk gelukkig kunnen maken in de liefde. Niet door zijn partner te worden. Toen mijn jongste broer, Ronno, er lucht van kreeg dat ik uit het klooster was gegooid en nu als prostitué probeerde te sparen om elders een nieuw leven op te bouwen is hij me regelmatig op komen zoeken. Mijn ouders mogen dat beslist niet weten of Ronno kan goed in de penarie komen. Ik wist al lang dat Ronno net als Janos ook homoseksueel was. Omdat Janos mij ook steeds meer ging bezoeken om zijn familie te ontvluchten en ook de Befindo's met wie hij samenwerkte, kwam hij ook op tijden bij mij dat ik niet zelf aan het werk was en zo ontmoette Janos mijn broer Ronno en ik zag het meteen. Die twee waren op slag verliefd op elkaar. Ze durfden beiden niet voor hun gevoelens uit te komen, dus heb ik het gesprek een beetje op gang proberen te helpen. Ze leken beiden een interesse te hebben voor vissen, het kaartspel Pymtheg en beiden volgden ook de Tour d'Aeria in de krant. Ik heb hier een daar een beetje moeten trekken en duwen om het gesprek op gang te krijgen, maar het is me gelukt.”

Ze leek even te glunderen met trots.

“Het voelde als een soort triomf toen ik die twee zo ver had dat ze aan het zoenen sloegen.”

Tinalinka leek nu toch haar ware verdriet even niet meer in te kunnen houden.

“Ze waren al snel vol plannen. Naar schijnt is Marakije een van de betere staten om je te vertoeven als homoseksueel als je niet afhankelijk wil zijn van de Vulpi staten, hoewel ze die optie open wilden houden. En vooral Janos was me zo dankbaar dat ik hem aan een lover had geholpen dat hij erop stond dat ik met hen mee zou reizen zodat ik mijn bestaan als prostitué vaarwel kon kussen en echt met respectabel werk daar aan de gang had kunnen gaan. Ze leken ook al vast besloten me te helpen een man te zoeken met wie ik zou kunnen trouwen en een gezin zou kunnen gaan stichten. We waren al begonnen een spaarpot te maken zodat we daar aan een woning konden gaan komen. Ik zou de eerste tijd bij de jongens hebben mogen wonen zodat ik meer tijd had zelf een woning te zoeken. Omdat ik de spaarpot bijhield zei Janos laatst nog dat ik zeker eens verder door moest gaan leren zodat ik als boekhouder aan de gang kon. We waren ook bijna zo ver dat we de reis konden gaan maken.”

Toen dit besef nogmaals binnenkwam barstte Tinalinka echt in huilen uit.

“En dan gebeurt dit,” snikte ze. “Natuurlijk had ik samen met mijn broer de reis alsnog kunnen maken. En gezien mijn verleden denk ik dat ik dat sowieso moet doen en Ronno weet ook dat hij hier niets meer heeft, maar toch. Zonder Janos zal het nooit meer hetzelfde zijn. Echt het was een schat van een man, geloof u me.”

“Dat geloof ik graag,” zei Suneau. “Ik zou je graag van harte willen condoleren met het verlies van zo'n goede vriend.”

Tinalinka glimlachte door haar tranen heen.

“Dank u, meneer,” zei ze beleefd. “Ik weet niet of mijn verhaal u op het spoor van de dader kan brengen. Ik heb echt geen idee van wie zoiets wreeds zou kunnen doen. Kan ik u wel vragen mij op de hoogte te brengen als u een verdachte heeft laten aanhouden?”

“Ik zal mijn best doen,” zei Suneau. “Ik moet u wel waarschuwen dat het feit dat ik een verachte

heb laten aanhouden nog niet automatisch betekent dat hij ook veroordeeld wordt en als u de rechtszaak wilt bijwonen, kan ik u zeggen dat het heel zwaar kan zijn. Alle gruwelijke details komen dan op tafel. Sylvina is echter erg goed met iemand voor te bereiden op zo'n zitting. Als je wil kan ik zodra zij terug is een ontmoeting met haar arrangeren.”

“Dat zou fijn zijn,” zei Tinalinka. “Ik wil u wel verzoeken alleen met uw dienaar te bespreken dat ik u gesproken heb tenzij het echt voor de rechter van belang is dat op de rechtbank mijn verhaal bekend is. Mijn ouders gaan flippen als ze weten dat ik Ronno aan Janos heb gekoppeld.”

# XI

Slyvina volgde Yramaga door de lange gangen van het paleis. Ze voelde zich toch een beetje opgelaten. Een ontmoeting met de koningin zelf. Ze kon zich er geen voorstelling van maken hoe de koningin eruit zou zien, laat staan wat voor persoon zij was.

“Als u even hier wilt wachten, juffrouw Slyvina,” zei Yramaga terwijl ze door een deur liep.

“Ik breng u juffrouw Slyvina, majesteit,” hoorde Slyvina zeggen.

“Laat haar binnen, Yramaga,” zei een andere stem.

Slyvina zag Yramaga verschijnen deze wenkte haar de kamer binnen te komen. Langzaam liep Slyvina de kamer binnen. De kamer had veel weg van wat ze bij Suneau had gezien, buiten dat alles veel groter was. Deze ruimte was vrij open en zo stonden gigantische bloembakken langs alle randen van de ruimte onder de buitenlucht. Daar tussen stonden hoge zuilen die het plafond hoog hielden. Een statige vrouw met kastanjebruin strak opgestoken haar met een wat spits gezicht kwam naar Slyvina toegelopen.

“Juffrouw Slyvina, naar ik meen?” zei deze dame statig.

“Eh ja, dat ben ik,” stamelde Slyvina.

“Ryanina, dame van het huis van Rayal, koningin der Befindo's, vorstin van Aeria,” zei de dame statig. “Neem alsjeblieft plaats op een van mijn divans. Ik vrees dat ik geen Elfenthee heb, maar heb je wel eens Rayal Blend geprobeerd? Yramaga zou je mijn gast een kopje kunnen brengen met een stukje cake erbij?”

“Mijn moeder maakte dat al voor me toen ik klein was,” zei Slyvina. “Heerlijk met een schepje suiker erin.”

De koningin keek verbaasd maar leek nu voor 't eerst te glimlachen.

“Uw moeder is bekend met Befindo recepten voor thee?”

“Ik ben opgegroeid tussen de nazaten van deserteurs, die tijdens de grote genocide van Quayaro zich niet konden verenigen met hoe Quayaro huishield. Hierdoor heb ik een beetje van twee culturen meegekregen.”

“Nazaten van deserteurs? Dus jij komt uit Galgolton?”

“Dat is de stad waar ik geboren ben,” zei Slyvina.

“Heet uw moeder toevallig Rosetta?”

Slyvina keek verbaasd.

“Hoe weet u dat?”

“Terug te vinden in de spionageverslagen van de spionnen van Gouverneur Victoria van Nina,” zei de koningin. “Victoria was destijds gouverneur van de Vulpi-staat Nina en heeft zichzelf altijd bijzonder kritisch opgesteld. Helaas is Victoria, die de roepnaam Vicxy had, intussen overleden. Volgens de Vulpi zou ze in de armen van haar dochter, Rynie op hoge leeftijd in vrede met zichzelf

zijn heengegaan. Haar spionageverslagen zijn echter zeer gedetailleerd, wat opmerkelijk is te noemen daar ze vooral afhankelijk is geweest van berichten die gecodeerd waren in een magisch runenschrift waarin je eigenlijk alleen met steekwoorden kunt communiceren. Ik ben op dit moment op zoek naar een goede journalist of schrijver die alles op een rij kan zetten, omdat ik van mening ben dat het stof is voor een boek dat iedere Befindo op zijn of haar boekenplank moet hebben staan. De naam van uw moeder, Rosetta, stond benoemd in een passage waarin een van Victorias spionnen een Elf en een Befindo gered zou hebben van een tamelijk barbaarse executie en naar Gagolton zou hebben gebracht.”

“Mijn moeder heeft me daar ook over verteld,” zei Slyvina. “Dankjewel,” zei ze erachter aan toen ze de thee met cake van Yramaga in ontvangst nam.

“Ik wilde u al graag een keer persoonlijk ontmoeten”, zei de koningin. “Er zijn meerdere Elfen in het land, maar u begrijpt, daar een groot gedeelte via illegale slavenhandel in het land is gekomen de meeste Elfen zeer vakkundig uit mijn gezichtsveld gehouden worden. Suneau heeft mij echter al een keer over u verteld en ik was meteen nieuwsgierig. Volgens Suneau heeft u echt talent als speurneus.”

“Ik heb hem vaak geassisteerd bij diverse zaken,” zei Slyvina terughoudend.

“Kom, kom, kom, valse bescheidenheid staat u niet,” zei de koningin. “Hij zei dat hij de moord op Helgoma, dame van het huis van Femorion, nooit had kunnen oplossen, als jij hem niet op het gouden horloge van haar man Gumoron had gewezen en dat jij in de cold case van de vijf vrouwen die door Jacobus de Killer waren vermoord, de identiteit van Jacobus de Killer te achterhalen en dat het ook jouw idee was dat Jacobus, ondanks dat het voeren van een jongensnaam, wel eens een vrouw kon zijn, wat achteraf ook bleek te kloppen. Heb je enig idee hoeveel speurneuzen zich daarop stukgebeten hebben totdat jij die zaak wist op te lossen. Een aantal speurders voelden zich wel een beetje in hun eer gekrenkt kan ik wel zeggen. Suneau staat ook niet bekend om zijn valse complimenten.”

Slyvina voelde zich een beetje opgelaten. Het was absoluut waar. Ze had in de zaak van Helgoma op het gouden horloge gewezen dat achteraf de sleutel bleek te zijn die naar de dader leidde. En ja, het idee dat Jacobus de Killer wel eens een vrouw kon zijn was ook haar idee. Het was destijds alleen maar een kwestie van logisch nadenken en bepaalde aanwijzingen die naar haar toe leidde goed in verband brengen. Het leek zo simpel. Doch, ze kon niet ontkennen dat heel veel speurders deze mogelijkheid nooit in ogenschouw hadden genomen.

“Hoe is het nu eigenlijk met Suneau?” vroeg de koningin. “De laatste keer dat ik hem zag voelde ik al dat zijn gezondheid te wensen begon over te laten.”

“Ik denk dat hij stervende is,” zei Slyvina somber. “Hij heeft steeds meer moeite om zich te bewegen en ik moet eigenlijk vrijwel alles voor hem doen omdat zijn lichaam het gewoon niet meer trekt. Ik.... hou van hem, majesteit. Ik was officieel zijn slavin, maar hij heeft mij eigenlijk vrijwel altijd zo veel mogelijk als zijn gelijke behandeld en hij zag mij ook meer als zijn vrouw. Maar u begrijpt. Wij Elfen leven vele malen langer dan Befindo's. Ik was al ergens tussen de honderdzestig en honderdzeventig jaar oud toen het Syndicaat me ontvoerde en naar Aeria bracht. Als Elf ben je dan misschien lichamelijk wel volwassen. Ik was toen al moeder van een zoon. Maar volgens de Elfenwet ben je pas volwassen op je honderdtachtigste. Befindo's zijn met de helft van dat al aan het einde van hun leven als ze dat überhaupt halen. Ik wist dat de tijd zou komen dat ik zonder hem verder moest. De tijd dat hij oud en versleten zou zijn. Ik zou graag bij hem willen zijn, als Dopplosephuh, uw God van de Dood hem komt halen.”

“Het spijt me erg dat te horen,” zei de koningin. “Hij is een van de beste speurders die Aeria ooit gekend heeft. Ik vrees alleen dat ik zijn wens, er op toe te zien dat jij na zijn dood terug naar je eigen volk zou gaan niet kan inwilligen. Het is meer dan mijn positie als koningin wat ik daarmee op het spel zet. De strijd van Quayaro heeft diepe littekens achter gelaten om mijn volk, Slyvina. Het is heel moeilijk uit te leggen wat voor gevolgen het zou hebben voor mij, maar voor heel Aeria.”

“U hoeft het ook niet uit te leggen,” zei Slyvina. “Dat heeft Suneau al gedaan.”

De koningin gaf weer een glimlach.

“Hij wenste het ook tegen beter weten in,” zei ze. “Maar hij heeft wel aangegeven dat een talent als dat van jou, niet via erfrecht of de illegale slavenhandel verloren mocht gaan. Ik denk dat een dame als jij jezelf prima zou kunnen redden als jij als detective zelf je brood zou kunnen verdienen. Hetgeen wat jij nodig hebt is misschien een steuntje in de rug met de officiële afhandeling van het papierwerk en wellicht officieel Aeriaans staatsburgerschap zodat je dezelfde bescherming geniet als Befindo's en Vulpi. Het leger kan u ten dienste staan om verdachten aan te houden of u ter bescherming te komen als bepaalde zaken gevaarlijk dreigen te worden. En dat was waarom ik u graag ook persoonlijk wilde ontmoeten. Ik zou u daar graag mee willen helpen.”

“Oh, dat is een hele grote eer voor mij, majesteit,” zei Slyvina verlegen.

“Goed, ik zal de nodige voorbereidingen voor u treffen en dan zult u daarover spoedig van mij horen. Dit kan wel langer duren dan dat Suneau nog te leven heeft, daarom zal ik u in ieder geval onder mijn persoonlijke protectie plaatsen zodat u niet via erfrecht of slavenhandel in de problemen zou komen als de tijd van Suneau eenmaal gekomen is.”

De koningin knipte in haar vingers en Yramaga kwam aanlopen.

“Schenk voor mij en voor juffrouw Slyvina nog een kopje thee in, alsjeblieft,” zei de koningin.

“Zoals u wenst, majesteit,” zei Yramaga.

“Goed, dan denk ik dat de tijd gekomen is ter zake te komen,” zei de koningin. “Ik moest een alibi bevestigen?”

“Eh ja,” zei Slyvina. “In het dorpje Drusden, vlak bij de Piek van Furkor in Gandron, is het stoffelijk overschot aangetroffen van een zekere Janos, zoon van het huis van Kaberko. Alles wijst op een misdrijf. U begrijpt dat we met ons onderzoek begonnen zijn willekeurige inwoners van het dorp te bevragen of ze iets wisten over de achtergronden van deze jongen.”

“Kaberko? Dat is toch een huis uit Yellowenië?” vroeg de koningin.

“Ja, dat klopt,” zei Slyvina. “Wij vroegen ons ook al af wat deze jongeman zo ver van huis deed.”

“Dat zegt niet altijd veel,” zei de koningin. “Befindo's kunnen door de lucht grote afstanden afleggen en er zijn wel meer huizen waarvan leden ver van huis wonen.”

“Één van de ondervraagden is Mundero, heer van het huis van Mutton,” zei Slyvina. “Formeel geen verdachte, maar een aantal verklaringen van dorpelingen wijzen erop dat het slachtoffer een homoseksuele relatie had met zijn zoon. Gezien de gevoeligheid van homoseksualiteit onder de Befindo's, zou dit dus op een motief voor de moord kunnen leiden. Mundero geeft echter aan dat hij vlak voor de moord, die plaats moet hebben gevonden op Malabia-4 zo rond 16 vecta's en 550 millo's hier op het paleis zou zijn voor besprekingen schapenvlees aan het paleis te leveren en dat de afstand van het paleis naar Drusden te groot is om op tijd daar te zijn om de moord te plegen, hetgeen dus zou betekenen dat hij dan dus een alibi zou hebben.”

“De exacte datum, Malabia-4 zei u, zal ik even bij de wacht moeten natrekken,” zei de koningin. “Ik heb zoveel afspraken dat u me moet vergeven dat ik die echt niet allemaal meer op exacte datum kan onthouden. Wel kan ik bevestigen dat Mundero van het huis van Mutton hier geweest is inzake de levering van schapenvlees. Hij was die dag een van mijn laatste afspraken en hoewel ik even bij de wacht zal moeten navragen hoe laat hij zichzelf precies heeft afgemeld denk ik wel dat hij rond 16 en een kwart vecta's mijn kantoor verlaten moet hebben. U zult zelf al wel gemerkt hebben dat tenzij je echt als een totale gek wilt vliegen je er minimaal een volle vecta over doet om van Gandron naar hier te komen. Dan heb ik de tijd dat hij van mijn kantoortje naar de wacht moet hebben gelopen om zich af te melden om vervolgens het paleis uit te vliegen nog niet eens meegerekend. Hetgeen dus zal betekenen als de wacht kan bevestigen dat het inderdaad op Malabia-4 was, het alibi klopt.”



“Dat vermoeden had ik al,” zei Slyvina. “Ik zal dit toch even moeten natrekken.”

“U kijkt er nogal bedrukt bij.”

“Mundero wilde aanvankelijk niet dat ik zijn alibi zou natrekken, ook al had ik het vermoeden dat hij niet over u zou durven liegen.”

“Ik denk ook niet dat hij loog en dat dat de wacht wel zal bevestigen dat hij hier daadwerkelijk op Malabia-4 was. Maar u moet begrijpen, het feit dat ik of mijn wacht nu zijn alibi moet bevestigen in een moordzaak, hele nare consequenties voor hem kan hebben. Ik zoek graag de lieden met wie ik zaken doe als het om het bevoorraden gaat van het paleis graag uit op de kwaliteit op hun producten en niet op de status van hun huis. Ik kreeg al wat fronsende wenkbrauwen toen ik Timotei koos als leverancier van geneeskrachtige kruiden, daar Timotei niet tot een huis behoort en Befindo's tillen daar nogal zwaar aan, kan ik wel zeggen. Ik kan er echter niet omheen dat Timotei een echte vakvrouw is die haar werk met liefde doet en die mij echt heeft kunnen overtuigen alleen voor de beste kwaliteit te gaan. In het geval van het huis van Mutton is de zaak nu even complexer geworden. Het schapenvlees dat het huis van Mutton levert wordt door heel Aeria geroemd en de reputatie van dit huis is als het op kwaliteit aankomt volkomen terecht. Het feit dat het huis van Mutton, ook al heeft de heer Mundero een alibi, toch in verband is gebracht met een moordzaak, maakt de zaak voor mij als koningin een stuk ingewikkelder. Befindo's zijn altijd heel goed erin zaken uit hun context te trekken en dingen die in kranten staan maar half te lezen en dan zelf een heleboel dingen in te vullen die vaak niet kloppen. Als ik nu mijn handtekening zet onder een contract van iemand die van moord verdacht wordt, ook al is het huis van Mutton nog niet formeel als verdachte aangerekend, dat interesseert het publiek hier niks, kan dat hele vervelende politieke consequenties voor mij hebben. De huidige Federale regering van Aeria kan omdat ze mij dan niet gestopt zouden hebben ook een motie van wantrouwen tegemoet zien en een totale politieke crisis kan het gevolg zijn. Dit is waarschijnlijk waarom de heer Mundero niet wilde dat ik of een van mijn vertegenwoordigers zijn alibi zou bevestigen. Tenslotte zou daardoor die kennis bij mij altijd bekend zijn en mijn politieke vijanden zullen hier altijd op inspringen.”

De koningin zuchtte.

“Mijn insteekpunt en ik denk dat ieder rechtvaardig individu zo zou moeten denken,” ging ze verder. “Is dat iedere verdachte onschuldig is tot het tegendeel bewezen is. Door nu de deal af te blazen zou ik hem indirect schuldig verklaren wat voor het huis van Mutton ook dramatische gevolgen kan hebben, maar helaas heb ik politiek geen andere keuze de deal uit te stellen of af te blazen totdat de dader gepakt is. Daar komt bij dat u al zei dat het slachtoffer een homoseksuele relatie had met de zoon van van Mundero?”

“Ja,” zei Slyvina. “Dat is wel waar verklaringen van de dorpelingen nu op duiden.”

“Dan zal ik er ook rekening mee moeten houden dat Mundero zelf wellicht onschuldig is, maar vergeet niet dat de smet van de homoseksualiteit zelf al, verwerpelijk dat ik homofobie ook mag vinden, toch al op het huis rust wat slecht kan zijn voor de zaken voor het huis van Mutton en hoewel Mundero het bedrijf runt is de hele familie in het bedrijf betrokken. Mijn politieke vijanden zullen me als ik nu toch mijn handtekening zet er graag op wijzen dat de kans groot is dat als Mundero zelf de moordenaar niet is, iemand anders in het huis van Mutton het wel kan zijn. En of dit dan een van Munderos broers of zussen is, of zelfs zijn eigen vrouw, zal ze dan niet uitmaken. Ik moet er dus politiek zeker van kunnen zijn dat de moordenaar geen lid is van het huis van Mutton.”

Slyvina keek de koningin strak aan.

“Stom dat ik er zelf niet aan gedacht heb,” zei Slyvina.

“Pardon?”

“Natuurlijk is het goed mogelijk dat iemand anders in het huis van Mutton de dader is,” zei Slyvina. “Ik was alleen nog zo druk aan het zoeken naar andere mogelijkheden dat ik die even over het hoofd zag. Misschien schuilt er ook wel een speurder in u, majesteit.”

# XII

Slyvina werd naar de grote hal van het paleis geleid en zag Timotei al bij de bar zitten. Ze leek met een Vulpus in gesprek. Slyvina liep rustig naar het tweetal toe.

“Ah,” zei de Vulpus die opeens in Slyvinas richting keek. “Jij bent zeker Slyvina, waar deze jongedame op wachtte.”

“Uh, ja,” zei Slyvina.

“Froerd, gouverneur van Nina,” zei de Vulpus terwijl hij zijn gitzwarte hand uitstak. Slyvina pakte hem aan en schudde hem. “Ik wilde je altijd al een keer ontmoeten sinds dat ik hoorde hoe jij samen met Suneau de zaak van Jacobus de Killer oploste. En zeker sinds dat ik hoorde dat 't niet zo goed gaat met Suneau.”

“Hij is stervende,” zei Slyvina somber. “Hij is gewoon oud.”

“Dat had ik ook al vernomen,” zei Froerd. “Maar ik weet dat jij een Elf bent. Nu zijn wij Vulpi al tweederangsburgers hier in Aeria, maar ondanks dat men erg schijnheilig loopt te roepen dat wat Quayaro destijds de Elfen heeft aangedaan, kijken de meeste Befindo's vanaf grote hoogte neer op de Elfen die via de slavenhandel Aeria in zijn gesmokkeld. Ik hoop dat je je niet laat kisten door deze selectieve verontwaardiging.”

“Alles went,” zei Slyvina.

“Timotei vertelde me dat Suneaus grootste zorg schijnt te zijn wat er van jou terecht gaat komen als hij er zelf niet meer is,” zei Froerd. “En ik moet zeggen een meisje die zo'n complexe zaak als die van Jacobus de Killer kon oplossen een speurderstalent moet hebben dat zeker niet via de slavenmarkt verloren mag gaan.”

“Talent of geen talent,” zei Timotei. “Ik zou haar sowieso al niet graag op de slavenmarkt zien verdwijnen. Desnoods mag ze bij mij wonen, als ze dat wil.”

“Timotei is echt een hele lieve Befindo,” glimlachte Suneau. “Ik ken haar al vanaf dat ze een kleuter was en heb haar tot een hele lieve jongedame zien opgroeien.”

Timotei moest toch even blozen bij deze woorden.

“Weet je,” zei Froerd. “Timotei is echt een uitzonderlijk geval. Veel Befindo's zien zichzelf als een trots volk, maar zijn niet meer dan een stel gevleugelde schapen die blind achter hun koning aanlopen, of in dit geval koningin. De eerste vrouwelijke monarch in de geschiedenis van Aeria en dat heeft wat voeten in de aarde gehad. Het is nieuw. Daar waren veel Befindo's bang voor.”

“Ik weet dat veel Befindo mannen niet graag orders van een vrouw aannemen,” zei Slyvina.

“Nou niet alleen de mannen waren daar negatief over,” zei Timotei. “Mijn eigen moeder had het er ook niet op toen Ryanina tot koningin werd gekroond. Dat veranderde wel snel toen mijn nicht Yramaga aangenomen werd als de persoonlijke hofdame van Hare Majesteit. Ze moest nooit wat van huizen hebben met hun familie-eer, maar je moest haar eens zien glimmen van trots. Alsof het haar



eigen dochter was.”

“Zie wat ik bedoel,” zei Froerd.

“Maar hoe zit het met de Vulpi?” vroeg Slyvina en ze durfde het aan nu een strenge toon aan te slaan.

“Kijk kijk,” zei Froerd. “Ik begin je te mogen, dame. Je durft recht in mijn gezicht een kritische vraag te stellen.”

“Is dat zo bijzonder dan?” vroeg Slyvina.

“In Aeria wel,” zei Froerd. “Dat kan hier echt niet. Ben je wel eens in de klas geweest van een Befindo-school? Alles wordt voorgedrukt door de docent en probeer vooral geen kritische vragen te stellen, want dat komt over alsof je de kennis van de docent in twijfel trekt en dat is een belediging. Daar kun je echt gewoon strafwerk voor krijgen. Hoe anders is dat in Nina. Vulpi docenten voeren als het even kan geen monoloog. Ze vertellen alleen maar lange verhalen als 't echt niet anders kan, maar proberen dat zo veel mogelijk te vermijden. Ze houden soms bewust dingen vaag en prijzen de leerling die daar een kritische vraag over durft te stellen. En het gebeurt regelmatig dat een Vulpus leerling een vraag stelt waarmee de docent echt even met een bek vol tanden staat. Niet omdat de docent onkundig is, maar omdat de student gewoon even verder heeft doorgedacht dan de docent had kunnen voorzien. Maar een Vulpus docent zal je daar niet voor de klas uitzetten. Een Vulpus docent beschouwt het als een eer om zo door een leerling op zijn nummer gezet te worden, zolang de argumentatie van de leerling maar goed onderbouwd is en het ook echt om kritiek gaat, want veel Befindo's snappen het verschil niet tussen kritiek geven en afzeiken. Dingen straal van buiten leren kan iedereen, maar begrijpen wat je geleerd hebt is vele malen belangrijker.”

Froerd pakte zijn geldbuidel terwijl een kelner hem een bordje vlees en een kruikje water gaf en voor Timotei een glas sap met een broodje rauwkost op tafel zette.

“Ze hebben hier Yasharbessenvlaai,” zei Froerd. “Jammer dat ik als Vulpus geen plantaardig voedsel kan eten, maar ik heb gehoord dat Elfen gek zijn op Yasharbessen. Mag ik je een punt vlaai aanbieden met glas sap?”

“Oh,” zei Slyvina verlegen. “Dank u wel.”

“Yasharbessenvlaai met welke smaak sap?” vroeg de kelner.

“Eh, perensap, alsjeblieft,” zei Slyvina.

De kelner noteerde dit en liep weg.

“Kijk een speurder kan ook niet blind afgaan op wat anderen hem of haar voorkauwen,” zei Froerd. “Eigenlijk kan dat in geen enkel beroep. Kijk naar mijn eigen vak. Ik ben gouverneur van Nina. Ik kan opkijken tegen mijn voorgangers, zoals gouverneur Victoria, ook wel bekend als gouverneur Vicxy. Als zij niet kritisch had nagedacht, had de slachting van Quayaro wel eens velen malen erger uit kunnen pakken dan het nu al uitpakte. Moeilijk voor te stellen, maar toch. En hoewel vrijwel iedere Vulpus de naam van Victoria met ontzag uitspreekt, zijn we ons allemaal ervan bewust dat haar successen de hare waren en dat we zelf nog steeds kritisch moeten nadenken op de ellende die op ons afkomt. We kunnen niet meer op Victoria vertrouwen. Zij is immers dood en kan voor ons niks meer doen en onze successen zijn ook niet meer haar successen. Jij hebt misschien door mee te kijken met je meester Suneau veel geleerd over hoe je misdaden moet oplossen, maar als Suneau er niet meer is ben jij ook op jezelf aangewezen. En ik denk dat jij wel uit het juiste hout gesneden bent om nog vele misdaden op te lossen. De vraag is alleen of de Befindo's je zonder Suneau de kans wel zullen geven.”

“Hare Majesteit deelt uw bezorgdheid over mij,” zei Slyvina. “Ze bood me zelfs Aeriaans staatsburgerschap aan zodat ik dezelfde bescherming zou genieten als de Befindo's en de Vulpi en ook assistentie van het leger om een verdachte die ik als potentiële dader in een zaak zou zien aan te kunnen houden.”

“Wel heb je ooit?” zei Froerd. “Het ziet er naar uit dat ik Hare Majesteit onderschat heb in wijsheid. Ze kan namelijk behoorlijk “kakkie” overkomen en ze heeft wel een beetje een “air” in haar expressie, maar het blijkt dat je dus niet zomaar mag oordelen op dat soort uiterlijkheden. Ik had het vermoeden al dat ik haar wel eens verkeerd ingeschat kon hebben toen ik hoorde dat ze juist voor Timotei koos om geneeskrachtige kruiden aan het hof te leveren, maar toch dat ze nu hiermee komt bevestigt het nog eens een keer. Het ziet er naar uit dat we in ieder geval een wijze vorstin op de troon van Aeria hebben.”

Slyvina stond verbaasd over hoe vrijuit Froerd sprak. Tenslotte was hij als gouverneur ook een politiek leider en moest hij een zekere vorm van professionaliteit hoog houden. Op dat moment bracht de kelner het stukje vlaai met een glas perensap. Na een korte aarzeling pakte ze het bordje met de vlaai. Voor een Elf was het altijd de kunst jezelf een beetje in te houden als het om Yasharbessen ging. Ze nam een kleine hap van haar vlaai. Zo! Die vlaai was echt lekker. Het was duidelijk dat welke bakker dit ook gemaakt had, deze niet de eerste de beste kon zijn.

“Ik zie dat je de vlaai lekker vind,” zei Froerd goedkeurend. “Ik moet er zo weer vandoor. Ik ben helaas van de Befindo's afhankelijk om weer terug in Nina te komen en de vlucht naar Nina is lang. Ik wil je wel graag laten weten dat als het moment eenmaal gekomen is dat Suneau zich moet verantwoorden in het hof van Shalaga<sup>3</sup>, ik maar al te graag bereid ben om helemaal vanuit Nina naar hier te komen om Hare Majesteit aan de toezegging te houden jou het Aeriaans staatsburgerschap te geven en alles wat ik kan doen om ervoor te zorgen dat niemand je in de weg staat om een legendarische speurneus te worden. Natuurlijk hoop je niet op misdrijven, maar daar ze toch wel gebeuren, is een goede speurneus altijd wat we nodig hebben de zaak op te lossen.”

Hij stond op en gaf Slyvina een korte maar wel stevige knuffel.

“En jij ook tot ziens, Timotei,” zei Froerd terwijl hij haar ook even stevig tegen zich aandrukte. “Het is te lang geleden dat je een bezoek aan Nina hebt gebracht. Ik hoop je toch snel daar weer eens te zien.”

Timotei glimlachte even en Froerd liep naar de uitgang van het paleis.

---

3 Godin der gerechtigheid.

In de godsdienst van de Befindo's zouden zielen van overledenen voor haar hof geleid worden voor het laatste oordeel of ze naar het dodenrijk mogen of gestraft dienen te worden.

# XIII

Timotei landde zachtjes aan de achterzijde van haar winkeltje.

“Ik moet straks weer aan het werk, maar voordat je terug naar Suneau gaat zou je toch nog even willen uitnodigen om bij mij een mok kruidenthee te drinken.”

“Graag,” zei Slyvina die voelde dat ze met Timotei een goede vriendin had gevonden.

“Neem maar plaats op een van de bankjes, dat zet ik binnen even snel een keteltje water op.”

Slyvina ging zitten. Timotei liep naar binnen en blijkbaar was er een klein keukentje bij deze ingang.

Opeens keek Slyvina opzij. Zat er nu iemand in de struiken? Slyvina keek indringend.

“Wie of wat je ook bent, kom maar die struiken uit,” zei ze streng.

Er gebeurde niets.

“Kom je eruit of moet ik je komen halen?”

“Doe me niks,” zei de stem van een jongeman. “Ik wilde niet bespioneren.”

Een jongeman kwam de struiken uitlopen.

“Ik ben Ronno,” zei de jongen. “Zoon van het huis van Mutton.”

Slyvina keek de jongen strak aan.

“Dat treft,” zei ze. “Ik wilde je toch al spreken. Maar misschien had je jezelf gewoon kunnen melden bij het huis van Suneau.”

“Mijn ouders mogen niet weten dat ik je probeerde te spreken,” zei Ronno.

“Je ouders mogen het niet weten? Daar steeds meer geruchten opgaan dat jij een verhouding zou hebben met Janos, lijkt het me voor de hand liggend dat Suneau of ik je zouden willen spreken.”

Ronno zweeg en schrok toen Timotei opeens naar buiten kwam.

“Wat doe jij in mijn achtertuin?” vroeg ze dreigend.

“Ik.... eh....”

“Hij probeerde mij te benaderen, geloof ik,” zei Slyvina. “Ik geloof dat Ronno me iets te vertellen heeft.”

“Wel, ik, eh, ja... Janos was mijn vriend,” zei hij. “Mijn minnaar. Mijn zus, Tinalinka heeft mij aan hem gekoppeld.”

“Je zus?”

“Ze wordt doodgezwegen door de hele familie omdat ze het klooster uit is gezet,” zei Ronno.

“En omdat ze sindsdien geen kant op kon had ze geen andere keuze dan als hoertje geld te verdienen. Dat is bij de familie niet bepaald goed gevallen. Niemand weet echter dat zij mij aan Janos koppelde.”

“En hoe kende je zus Janos?”

“Janos ging geregeld naar de hoertjes om zijn geaardheid te camoufleren,” zei Ronno. “Door te doen alsof hij helemaal geil werd van die meiden en die meiden goed te betalen, hoopte hij iedereen te

laten geloven dat hij geen homo was. Niemand hoefde te weten dat achter de gesloten deur de daad zelf toch nooit plaats vond. En vooral met mijn zus leek hij snel een vriendschap op te bouwen. Omdat ik haar ook nog gewoon als mijn zus bleef zien, kwam ik haar vaak tegen en zodoende kwam ik hem tegen en kwam van het ene het andere.”

Ronno deed moeite om geen tranen te laten zien.

“Het schijnt echter dat iemand ons gezien heeft toen we lagen te vrijen in het bos op de Piek van Furkor,” ging Ronno verder. “En zodoende kwam ma erachter. Ze was helemaal door het dolle. Ze vond het vies, smerig, walgelijk en ze haalde er ook bij dat ik de schapenhouderij van Mutton in gevaar bracht.”

Slyvina had nog altijd moeite te begrijpen dat de Befindo's aan zoiets als het geslacht van een minnaar tot zoveel ophef kon leiden.

Ronno keek zenuwachtig om zich heen.

“Ik, ik moet gaan,” zei hij vlug. “Ik ben hier *niet* geweest.”

Snel rende hij de tuin uit en vloog weg.

“Ik ben geen speurder,” zei Timotei. “Maar ik weet wel dat er iets goed mis is in het huis van Mutton.”

Op dat moment werd er op de deur geklopt. Timotei liep het huis in.

“Goedemiddag?” hoorde Slyvina haar zeggen.

“Nee, dat klopt, mevrouw, ik ben vandaag de gehele dag gesloten.”

“Ik zie niet waarom ik verantwoording af zou moeten leggen waarom ik vandaag gesloten ben.”

“Ja, is goed, hoor. Prettige dag verder.”

Timotei kwam de tuin in lopen.

“Het leek me beter haar af te poeieren,” zei ze op fluisterton. “Dat was de dame van het huis van Mutton.”

# XIV

Slyvina kwam terug in de kamer waar Suneau op het divan lag te slapen. Slyvina keek naar hem. Een naar gevoel kwam tot haar. Het zou niet lang duren voordat hij haar, moest achterlaten. Misschien wel de eerste Befindo die haar echt met veel liefde en respect had behandeld. Ze wist dat ze nu aan Timotei een echte vriendin had overgehouden, maar toch, dat is toch anders dan een man van wie Slyvina meer en meer ging beseffen dat ze er echt een romantische verhouding mee had gehad. En ook Timotei was een Befindo. Ook *haar* leven was vele malen korter dan dat van Slyvina. Ook zij zou in de loop van de tijd veranderen in een oude verrimpelde dame en deze wereld voorgoed verlaten en ook dan zou Slyvina er weer alleen voor staan. De Vulpi leefden weliswaar langer dan Befindo's, maar ook zij zouden niet zo lang meegaan als Elfen. De nakende dood van Suneau deed haar weer beseffen dat ze alleen was in een land dat niet van haar was, alle goede bedoelingen van de koningin om van haar een volwaardig staatsburger te maken ten spijt. Het maakte in ieder geval dat ze niet meer afhankelijk was van de Vulpi en Befindo's waardoor dit soort verliezen, waarvan er nog veel zouden volgen voordat haar eigen tijd gekomen was, alleen nog maar verdrietig waren, maar in ieder geval geen grote praktische gevaren meer met zich mee brachten.

De thee die ze zojuist bij Timotei had gedronken had qua smaak verdacht veel weg van Herbanos. Typische Elfenthee die je rust geeft, maar toch je geest heel helder maakt. Timotei zei het recept van haar grootmoeder te hebben gekregen die het destijds van een handelaar van het Syndicaat had gekocht, maar wel aanpassingen op had gemaakt. Volgens Timotei was het recept namelijk wel degelijk afkomstig van de Elfen, maar waren een aantal ingrediënten in Aeria niet zo makkelijk voor handen als in Delisto en had haar grootmoeder gezocht naar alternatieven met zo veel mogelijk dezelfde werking en smaak. Slyvina had deze vervangingen wel geproefd, maar moest toegeven dat het effect toch maakte dat ze het gevoel had een stukje thuis geproefd te hebben. Ze keek naar de pot die ze in haar handen had. Gevuld met de gedroogde kruiden en bladeren voor deze thee. Normaliter bedoeld voor de verkoop, maar nu als cadeau meegegeven, zodat ze wat rust kon vinden in het onafwendbare lot van Suneau. Ja, Timotei was een echte vriendin. Slyvina bezwoer om als ze de mogelijkheid had om de tempel van Shalaga en van Yastura te gaan bezoeken om ervoor te bidden dat Timotei een gunstig oordeel zou krijgen, als haar tijd gekomen was.

Ze zette de pot op tafel en hoorde dat Suneau zich bewoog.

“Slyvina, ben jij dat?”

“Ja, Suneau, ik ben het.”

Suneau probeerde overeind te komen.

“Blijf vooral liggen,” zei Slyvina. “Timotei heeft me een pot kruiden gegeven, op thee van te zetten die sterk lijkt op de Elfenthee Herbanos. Zal ik een mok voor u maken?”

“Dat is lief, schatje,” zei Suneau en Slyvina voelde alsof de bliksem vol op haar hele lijf insloeg.

Nog nooit had hij haar “schatje” genoemd en nu hij dat deed, zo kort voor zijn dood, wat nogmaals bevestigde dat ze misschien officieel zijn slavin was, maar officieus zijn liefje, leek het verdriet hem te verliezen haar nog meer te overmannen. Maar ze moest sterk zijn. De tijd om te huilen zou komen op het moment dat hij het niet meer kon zien. Op het moment dat zijn ziel door Yastura werd voorbereid op de rechtszaak in het hof van Shalaga, kon haar tranen laten stromen in de wetenschap dat hij het niet meer kon zien. Snel liep ze naar de keuken. Ze was uit het zicht. Ze voelde dat ze het niet kon inhouden. Een korte huilbui. In stilte. Snel de ketel vullen bij de pomp, ophangen in de haard en het vuur aansteken en haar gezicht schoonmaken.

Ze liep terug naar de huiskamer.

“Hare majesteit heeft me persoonlijk in haar eigen kantoor ontvangen,” zei ze opeens. Ze hoopte dat door de conversatie snel zakelijk te maken ze haar emoties beter in bedwang kon houden.

“Zo?” zei Suneau en het was opvallen hoe helder hij opeens was. “Dat is bijzonder. Dit soort bevestigingen doet ze doorgaans niet zelf.”

“Dat klopt, maar ze zei me graag persoonlijk te ontmoeten,” zei Slyvina. “Ze wil mij Aeriaans staatsburgerschap verlenen en ervoor zorgen dat ik als zelfstandige detective een bestaan voor mezelf kan opbouwen. Ze zei dat het alles was wat ze me kon geven omdat ze politiek geen mogelijkheid zag me terug naar mijn eigen volk te laten keren.”

“Ik ben trots op je,” zei Suneau. “Huil niet om mij als ik mezelf straks tegenover Shalaga moet verantwoorden. Of ze me nu naar het dodenrijk laat gaan of mij regelrecht de maag van Nikkibasona<sup>4</sup> veroordeelt, ik zal er altijd voor je zijn als je me nodig hebt. Ook al kan ik niet meer voor je verschijnen ik kan nog steeds naar je kijken en luisteren. En nu Hare Majesteit je deze gunst heeft verleend, weet ik dat je jezelf prima zonder mij gaat redden.”

“Wel, eh,” zei Slyvina snel. “Ik eh... In ieder geval heeft Hare Majesteit het alibi van Mundero bevestigd. Ze moest de exacte datum wel even bij de wacht verifiëren, maar de wacht gaf aan dat de datum inderdaad ook klopte. Maar toen ik terugkwam en Timotei nog even met mij in haar achtertuin een mok thee wilde drinken gebeurde er iets merkwaardigs.”

“Iets merkwaardigs?”

Slyvina vertelde van haar ontmoeting met Ronno en hoe deze werd verstoord omdat Maralina bij Timotei aan de deur van haar winkel klopte.

“Hoe reageerde Timotei op die verstoring?”

“Omdat Timotei vandaag op het paleis moest zijn had ze haar winkel de hele dag dicht gehouden, hetgeen ze makkelijk als smoes kon gebruiken om haar af te poeieren, maar Ronno was er wel als een haas vandoor gegaan.”

“Je verhaal sluit aan bij een ander verhaal wat ik kreeg gedurende je trip naar Rayal, schatje,” zei Suneau. “Want die zus van Ronno, Tinalinka, meldde zich bij mij. Een beeldschone jongedame, moet ik zeggen. Het brak mijn hart toen ze me vertelde dat ze werkzaam was in de prostitutie. Maar even over wat zij verklaarde.”

Slyvina luisterde aandachtig terwijl Suneau vertelde wat Tinalinka had verklaard.

“Ik denk dat ik weet wie de dader is,” zei Slyvina. “Als je al het onmogelijke hebt geëlimineerd moet wat er overblijft, hoe onwaarschijnlijk het ook is, de waarheid wel zijn. De pest is dat ik daarmee niet bij een rechtbank aan kan komen. Iedere advocaat van een beetje allure zou daar gehakt van maken. Alle aanwijzingen wijzen echter één kant op, maar ik heb niet het kleinste stukje bewijs waar een rechter genoeg mee zou nemen.”

---

<sup>4</sup> Godin van de straf. Zij moet erop toezien dat zij die door Shalaga een straf opgelegd hebben gekregen deze ook ondergaan. Ze eet iedereen op die dit weigert. In extreme gevallen kan Shalaga iemand direct veroordelen door Nikkibasona te worden opgegeten. In haar maag zullen haar maagzuren zorgen voor eeuwige extreme pijn die echt tot krankzinnigheid kunnen leiden, maar verteren zul je niet.

“Dat is het frustrerende van het vak, Slyvina,” zei Suneau. “Uitzoeken wie de dader is, is slechts een deel van het werk. Bewijs leveren van wie de dader is, kan soms eens stuk lastiger zijn. Maar Slyvina, onthoud dit, als de dader door heeft dat we hem of haar op het spoor zijn, is de kans dat hij of zij als de kat in het nauw die gekke sprongen maakt een stommiteit begaat des te groter. Ik denk namelijk ook dat ik weet wie de dader is en moge Shalaga de wreedste straf voor mij bedenken als jij en ik niet dezelfde verdachte in gedachte hebben. We moeten nu gewoon gaan nadenken over de vraag hoe we de dader in de val laten lopen.”

# XV

Maralina kwam de huiskamer van haar villa binnen en veegde haar ogen uit. Ze keek verschrikt toen ze opeens iemand op één van de divans zag liggen.

“Hoe kom jij in mijn huis?”

“Uw bediende liet me binnen en zei me hier op u te wachten,” antwoordde het Elfenmeisje op de bank vriendelijk. “Ik wilde u al wat langer spreken, daar het belangrijk is dat ik in deze zaak eens even wat meer weet over een aantal dingen.”

Maralina bekeek het meisje nog eens goed. Ja, dat was Slyvina. Dat vieze hoertje dat Suneau vermaakte. Wat wilde zij? Ze wist dat Slyvina het huis uitschoppen een slecht idee was. Zij had nu Suneau te zwak was geworden om echt goed onderzoek te doen eigenlijk de leiding wel in handen en haar het huis uitgooien kon wel eens de aandacht van het leger trekken. Zeker als Slyvina in tussentijd zich al bij het paleis had gemeld.

“Wat wil je toch van ons,” snauwde ze. “Mijn man heeft toch een alibi? Heeft u dat nog niet op het paleis nagetrokken.”

“Jazeker,” zei Slyvina. “Hare Majesteit heeft me zelfs persoonlijk te woord gestaan hierover, maar ik neem aan dat het Huis van Mutton groter is dan alleen Mundero en hoewel hij de leiding heeft over de schapenhouderij, nam ik aan dat het een familiebedrijf was en dat zou dus betekenen dat het hele huis van Mutton baat heeft de goede naam van de het bedrijf en de familie hoog te houden.”

“Wat wil je daarmee zeggen?”

“Dat uw man niet de enige is met een motief om de moord op Janos te begaan, maar eigenlijk ieder lid van het huis van Mutton een motief heeft,” zei Slyvina kalm.

“Wat weet een Elf nu van de hiërarchie van de Befindo's?”

“Deze Elf is anders ouder dan u ooit zult worden en verblijft zelfs al meer jaren in Aeria dan menig Befindo oud is,” zei Slyvina. “De zegen en de vloek van een Elf die in dit land verblijft. Mogelijk lag uw grootvader nog in de luiers toen ik tegen mijn wil naar Aeria ben gebracht. Ik denk dat ik daardoor wel een aardig beeld heb van de huizen. Ik heb al drie generaties in een huis meegedraaid.”

Goed. Deze ronde had Slyvina gewonnen. Ze moest slimmer zijn om haar af te poeieren.

“En wat wil je dan allemaal weten?”

“Laat ik eerst maar even wat algemene dingen bespreken,” zei Slyvina. “Dingen die op het eerste gezicht niets met de zaak te maken hebben, maar die mij misschien een beter inzicht kunnen geven op de schapenhouderijen van het huis van Mutton en op het huis van Mutton zelf.”

“En wat wil je dan zowel van ons weten?”

“We zitten hier in een dorp waar met name huisloze Befindo's wonen,” zei Slyvina. “Wat trok u om u hier te vestigen?”



“Dat is meer een praktische kwestie,” zei Maralina. “De meeste andere gezinnen van het huis elders.”

“Ver van hier?”

“Allemaal binnen Gandron.”

“Ja, weet u, ik kan kaartlezen,” zei Slyvina. “En hoewel ik weet dat Gandron op de kaart een smalle strook lijkt met een knik erin is het in werkelijkheid toch een strook van tussen de vier- en vijfhonderd yarko's breed. Gandron is dus nog wel degelijk een groot gebied.”

“Ze wonen voornamelijk in de grote steden,” zei Maralina kribbig.

“De hoofdstad Gandron? Greärsburg? Aziëllaville? Seanstad? Oranyadam?”

“Alle grote steden hebben wel ten minste één villa waar iemand van het huis van Mutton in woont,” zei Maralina.

“Goed een praktische kwestie, zei u net,” zei Maralina kalm. “U heeft het niet zo op het leven in een dorp?”

“Ik haat het hier,” zei Maralina. “Ik ben geboren in Aziëllaville. En daar had ik graag willen blijven. Dat is tenminste een plek waar je beschaafde Befindo's tegenkomt. Helaas heeft mijn man de directe leiding over de schapenhouderij en de herders die eraan verbonden zijn.”

“Die herders beheren de schapen van het huis van Mutton?”

“Niet alleen maar,” zei Maralina. “Sommige herders hebben ook schapen van andere eigenaren. Het huis van Mutton verleent echter die service en zorgt er ook voor dat die schapen bij de kudde van de herders komen.”

“En dat was vanuit hier het makkelijkst?”

“Het is waarschijnlijk dat je niet kunt vliegen zodat jij het gebied moeilijk kunt bereiken, maar heb je de grond ten zuiden van de Piek van Furkor wel eens goed bekeken? Totaal waardeloos. Rotsgrond waar alleen bepaald grassoorten nog op willen groeien. Gras waar niemand wat aan heeft, maar de schapen zijn er gek op. Daarom zit een van de belangrijkste stallen waar herders komen om de nacht door te brengen daar ook. Een van de beste fokkerijen voor herdershonden zit daar niet ver vandaan. En die fokker is niet alleen een goede fokker, hij heeft ook nog eens de beste trainers van herdershonden in dienst. Een herder is nergens zonder een goede herdershond. Een herder met een grote kudde heeft er soms zelfs meerderen. Daar mijn man vaak zelf herders moest inspecteren zaten we hier gewoon dichtbij.”

“En het huis van Mutton heeft tevens ook zijn eigen slachthuizen?”

“Dat klopt,” zei Maralina. “Goed schapenvlees begint met een goed leven van het schaap en goed slachten is tevens ook essentieel voor goed vlees. Daarom werkt het huis van Mutton met zijn eigen slachterijen.”

“Daar geeft uw man ook leiding aan?”

“Eigenlijk houdt hij alleen de opdrachten die binnenkomen bij en stuurt hij deze naar de slachthuizen,” zei Maralina. “De bergen van Aeria zijn voor wezens die niet kunnen vliegen niet altijd even goed begaanbaar. We hebben daarom onze slachthuizen zo veel mogelijk op plekken waar veel herders gemakkelijk bij kunnen komen zonder te hoeven vliegen.”

“Hoe zorgt u er eigenlijk voor dat als het schaap eenmaal geslacht is dat het vlees lang genoeg goed blijft om uw klanten te bereiken?”

“Daar zijn verschillende methoden voor,” zei Maralina. “Welke gebruikt wordt hangt vaak van de portemonnee van de klant af.”

“Wat is de duurste methode?”

“Dan hebben we speciale kisten die het vlees koel kunnen houden of zelfs kunnen bevriezen,” zei Maralina. “Omdat deze kisten met magie zijn vervaardigd kunnen ze dat en zijn ze ook nog vederlicht wat vooral voor transport door de lucht essentieel is.”

“Magie?” vroeg Slyvina. “Mij is geleerd dat de Befindo's hun magische vaardigheden zijn kwijtgeraakt na de genocide tegen de Elfen door Quayaro.”

“Dat is maar voor een deel waar,” zei Maralina. “Wat klopt is dat onze broeders en zusters in Delisto die hun vleugels verloren geheel hun magische krachten kwijt zijn. Hier in Aeria hebben we onze magische krachten nog wel, maar zijn ze bij de meeste Befindo's heel sterk verzwakt. Een enkeling kan nog echt goed toveren, maar die zijn wel erg zeldzaam. Veel tovenaars lopen ook niet bepaald met hun kunsten te koop, dus het zou kunnen dat er meer zijn dan we denken. De eigenschappen van deze kisten zijn echter ook aan te brengen met een Befindo wiens toverkrachten zeer beperkt zijn, hoewel het wel een zeer tijdrovende en arbeidsintensieve klus is. Ook erg uitputtend. Vaak moeten meerdere Befindo's hun krachten bundelen en zelfs elkaar afwisselen. En dat alles voor één kist. Dat is wat de prijs zo opdrijft. En vaak kunnen ze dan ook maar één of twee keer gebruikt worden naargelang de afstand die moet worden afgelegd. Dat drijft de prijs zo op.”

“En de goedkopere methode?”

“Conserverende kruiden,” zei Maralina. “Ze zijn extreem giftig en daar kunnen schimmels en andere kleine wezentjes die het vlees bedreigen niet zo goed tegen en die gaan dan dood waardoor het vlees niet bederft.”

“Extreem giftig? Is het dan niet gevaarlijk dat vlees op eten?”

“Niet als je het goed gaar braadt, kookt of roostert,” zei Maralina. “Dat gif breekt zich heel snel af bij temperaturen van boven de honderd graden Temperatoera<sup>5</sup>. De smaak van het vlees lijdt er over het algemeen niet onder.”

“En die kruiden zijn dan makkelijk aan te komen, daar het zo goedkoop is?”

“Nee,” zei Maralina. “Die kruiden zijn zonder vergunning verboden. Ze zijn vooral in de oprichtingstijd van het Syndicaat vaak gebruikt om lastige, gevaarlijke lui mee te vermoorden. Slachterijen maken er echter vaak gebruik van. Vooral bij goedkope dump schapenslayers en poeliers kun je nog wel eens meemaken dat ze gebruikt zijn. Het is daarom dat je bij hen vaak al waarschuwingen in de winkel ziet dat je het vlees nooit rauw moet serveren, maar dat het altijd goed gaar moet zijn.”

“Wat voor kruiden zijn dat precies?”

“Daar heb ik geen verstand van,” zei Maralina snel. “Daarvoor moet je bij Timotei wezen. Zij is een van kruidengenezers die een vergunning heeft deze kruiden te verstrekken.”

Slyvina keek indringend. Kennelijk deed het noemen van de naam Timotei iets met haar.

“Levert Timotei deze kruiden ook aan het huis van Mutton?”

“Jazeker,” zei Maralina. “We zijn er echter geen fan van deze te gebruiken, maar omdat van veel Befindo's het budget niet toereikend is om veiligere manieren van conserveren te betalen, moesten wij toch op deze markt inspringen. We proberen wel deze kruiden zo minimaal mogelijk toe te passen. Hoewel de kans dat het gif tijdens het garen niet helemaal afbreekt klein is, kunnen we zo het risico wel zo klein mogelijk houden.”

“En wie haalt die kruiden bij Timotei?”

“Waarom vraag je dat haar zelf niet,” zei Maralina. “Volgens roddels schijnt ze je te mogen.”

“Timotei zal als eerzaam zakenvrouw niet zomaar de gegevens van haar cliënten met mij delen tenzij ze daar een heel hele goede reden voor heeft,” zei Slyvina.

“Goed, die haal ik bij Timotei, ja,” zei Maralina. “Daar ben ik gisteren nog voor haar bij langs geweest, maar ze liet me weten dat haar zaak de hele dag gesloten was. Ik was van plan later vandaag bij haar langs te gaan. Ik neem aan dat ze vandaag wel gewoon open is.”

“Ja, vandaag is ze gewoon open,” zei Slyvina. “Dat spul haalt u gewoon bij haar op?”

<sup>5</sup> 0 graden Temperatoera = vriespunt van water. 100 graden Temperatoera is lichaamstemperatuur van een Befindo, die gelijk staat aan die van mensen.

“Nee, ze brengt het altijd hier,” zei Maralina. “Ze mag het niet zomaar in de winkel aan klanten meegeven.”

“Ik zou graag eens een beter beeld van het huis van Mutton willen krijgen,” zei Slyvina. “Is uw man of bent u de van oorsprong uit Mutton afkomstig?”

“Mijn man,” zei Maralina. “Ik kom zelf uit het huis van Pembunuh.”

“En uw kinderen?”

“Ik heb drie zonen en drie dochters,” zei Maralina. “Edricus, Yamur en Ronno zijn mijn zonen en Tarama, Palamira en Calina zijn mijn dochters.”

Slyvina keek erg bedenkelijk.

“En alleen Ronno woont nog bij u?”

“Ja, de rest is al oud genoeg zelf een gezin te stichten,” zei Maralina. “Voor Ronno zoeken we nog een geschikte huwelijkskandidaat. U begrijpt dat uw onderzoek de andere huizen aan het denken heeft gezet, dus erg te springen staan ze er niet op.”

“Ik begrijp de zorgen, mevrouw,” zei Slyvina kalm. “Ik hoop dan ook dat ik deze zaak snel kan oplossen zodat de last snel van dit huis afgaat. Uw man heeft nog ouders? Broers? Zussen?”

“Mijn schoonouders zijn dood,” zei Maralina. “Mijn man heeft twee broers en drie zussen.”

“Mag ik naar hun namen vragen?”

“Ronfer, Ferdino, Ralina, Gevina en Desirana,” zei Maralina. “Wil je ook de namen van al hun kinderen weten?”

“Dat is nu nog niet nodig,” zei Slyvina. “Tenzij verder onderzoek op hen zou kunnen wijzen. Ik zou u wel willen vragen of u een zekere Tinalinka, dochter van het huis van Mutton, kent.”

Maralina voelde zich even heel vreemd. Wat wist zij van Tinalinka?

“Die ken ik niet,” zei ze stug.

“Uw lichaamstaal vertelt mij iets anders,” zei Slyvina kalm.

“Waarom zou Tinalinka een totaal onbekende telg van Mutton, als ze er al eentje is, van belang kunnen zijn in uw onderzoek?”

“Omdat zij zich bij Suneau gemeld heeft, daar zij Janos persoonlijk gekend lijkt te hebben,” zei Slyvina. “En het feit dat u ontkent haar te kennen, maar uw lichaamstaal boekdelen spreekt, interesseert me.”

“Waarom zou ik haar moeten kennen?”

“Misschien omdat u haar zelf zevenentwintig deca's in uw buik heeft gehad?” zei Slyvina.

“Wat ben jij nu weer voor een speurneus? Waar baseer je op dat zij mijn dochter zou zijn?”

“Omdat ze dat zelf beweert,” zei Slyvina. “En het is niet moeilijk om via de gouverneur van Gandron toestemming te krijgen haar identiteit na te trekken om te zien of haar bewering klopt.”

Maralina voelde dat ze in de klem zat.

“Zelfs als ze mijn dochter zou zijn en zelfs als die dode jongen gekend heeft, wat heeft dat dan met de moord te maken?”

“Ik zou eens willen weten waar u allemaal op Malabia-4 jongstleden geweest bent,” zei Slyvina.

“Je denkt toch niet dat ik de moordenaar ben?”

“Heb ik dat gezegd dan?”

“Je impliceert het anders wel.”

“Ik zei al eerder dat ieder lid van het huis van Mutton een motief heeft voor de moord,” zei Slyvina. “Aangetrouwd of niet, u bent nu lid van dat huis en daarom moet ik de mogelijkheid grondig doorzoeken tenzij ik echt aanwijzingen heb die naar iets anders toe wijzen of die u als mogelijke dader uitsluiten. Dat is onderdeel van mijn werk mevrouw.”

“Je gaat toch niet zomaar een hoer op haar woord geloven?”

“Hoer?”

“Een vrouw die voor geld met mannen vrijt,” zei Maralina.

“Ik weet wat een “hoer” is,” zei Slyvina. “Ik vraag me alleen af hoe het kan dat u Tinalinka niet kent, maar blijkbaar wel weet dat ze een prostitué is.”

“Dat was gewoon een loos scheldwoord,” zei Maralina, maar ze beseftte dat het er niet overtuigend uitkwam.

“Ze is uw dochter, hè?” zei Slyvina. “Ze is alleen niet officieel het huis van Mutton uitgeschopt omdat dit haar werk aan het licht zou brengen waarmee er schande over het huis zou komen.”

“Wat weet jij daarvan?” zei Maralina. “Heeft ze je dat verteld?”

Slyvina zei niks, maar haar gezichtsuitdrukking was sprekend.

“Weet je hoeveel ik heb moeten doen om de familie-eer hoog te houden?” schreeuwde Maralina. “Het huis van Mutton is al sinds het ontstaan van Aeria een van de meest toonaangevende families als het gaat om de schapenhouderij. Dat brengt een hoop verantwoordelijkheid met zich mee. Ik ben me daar vanaf het moment dat ik trouwde van bewust geweest. Ik heb plichtsgetrouw kinderen voor het huis op de wereld gezet. Aan mijn dochter Tarama en haar man Walhamus de taak om straks het bedrijf van mijn man over te nemen en ervoor te zorgen dat het huis van Mutton toonaangevend blijft. Niet alleen als schapenhouderij maar ook als huis. Weet je hoeveel je daarvoor moet doen? Kinderen opvoeden is niet eenvoudig, weet je. Wat weet jij van kinderen opvoeden. Jij hebt waarschijnlijk nog nooit een kind gebaard.”

“Ik ben moeder van een zoon die ik waarschijnlijk nooit meer van me leven zal kunnen ontmoeten,” zei Slyvina. “Ik ken de pijn die het ouderschap kan geven wel.”

Maralina leek even ontdaan van deze onthulling.

“Het doet geloof ik heel erg veel pijn een dochter te hebben die naar het klooster moest maar niet bepaald voor het kloosterleven geschikt bleek te zijn,” zei Slyvina.

Maralina zweeg.

“En hoe zit het met uw jongste zoon Ronno? Voldoet hij aan al uw verwachtingen?”

“Hij is niet de juiste man om de schapenhouderij te leiden,” zei Maralina. “Maar hij kan nog genoeg andere dingen doen. Maar Tinalinka moest hem zo nodig aan een vent linken. Hij moest bij hem weg, voordat hij het huis van Mutton verder kon besmeuren. Daar zou ik alles voor doen.”

“Ik weet dat er een groot taboe op homoseksualiteit rust onder de Befindo's,” zei Slyvina. “En ik begrijp dat de geaardheid van Ronno de naam van Mutton in gevaar kon brengen. Maar rechtvaardigt dat de dood van zijn minnaar?”

“Ik heb alleen maar gedaan wat ik moest doen.”

Maralina schrok. Het was eruit voordat ze er erg in had.

“Ryna, vertegenwoordiger van het Elite Korps Des Konings staat buiten te wachten,” zei Slyvina. “Ik vrees dat zij u zal moeten aanhouden voor de moord op Janos, zoon van het huis van Kaberko.”

# XVI

Slyvina zat op het divan in de huiskamer van Suneau. Met het hoofd van Suneau op haar schoot. Het leek zo kort geleden dat hij haar als tiener begon uit te kleden en met haar begon te vrijen. Nu was hij oud en versleten. Hij had moeite om bij bewustzijn te blijven. Slyvina wist het. De laatste vecta's van zijn leven hadden geslagen. Hij zou het einde van deze dag waarschijnlijk niet meer halen. Een traan rolde over haar wang.

Opeens voelde ze een hand op haar schouder. Ze keek op. Een vriendelijke man van middelbare leeftijd keek haar berustend aan.

“Het is niet erg, moeder Slyvina,” zei hij. “De tijd van pa zit erop. Ik zie dat hij trots op je is, dat je erin geslaagd bent de moordenaar van deze jongen te ontmaskeren en te laten aanhouden. Hij zei me altijd dat jouw blijge gezicht het laatste was wat hij wilde zien, voordat Dopplosephuh, de god van de dood, hem zou komen halen.”

Slyvina knikte.

“Je hebt gelijk, Filmons,” zei ze.

Op dat moment kwamen Timotei en de koningin binnenlopen.

Slyvina bedacht even dat het niet waardig was om zo met het hoofd van een oude man op haar schoot te liggen voor Hare Majesteit, maar deze stak haar hand op.

“Doe vooral niet wat je anders ook niet zou doen,” zei ze. “Als persoon en niet als koningin heb ik altijd veel bewondering gehad voor Suneau en ik hoopte nog afscheid te kunnen nemen voordat Dopplosephuh hem zou komen halen.”

Ze ging op haar knieën zitten.

“Ik hoop dat Shalaga veel bewondering zal hebben voor uw grote bijdrage aan het oplossen van misdaden,” zei ze. “Moge Yasathar u persoonlijk eren.”

Er verscheen een glimlach op het gezicht van Suneau.

“Dank u, Majesteit,” zei hij.

Tot Slyvinas verbazing gaf de koningin hem een kus op zijn voorhoofd.

Op dat moment kwam de Ryna binnen.

“Even een zakelijke mededeling,” zei ze. “Maralina is in hechtenis genomen en heeft een volledige bekentenis afgelegd.”

“Het... is... goed... te... weten dat... mijn laatste... zaak... is opgelost...” stamelde Suneau. “Ook...al... heeft... Slyvina... het meeste... werk... gedaan.”

Slyvina keek naar Tinalinka die aan de overkant van de kamer zat.

“Ryna kun je... uitleggen wat er precies... is verklaard?” vroeg Suneau.

Ryna aarzelde even.

“De zaak leek eigenlijk begonnen dankzij Mofo, zoon van Boho,” zei Ryna. “Het lijkt er ook op dat dat de reden is dat hij schrok van zijn onthullingen aan Slyvina,” zei Ryna. “Hij had Maralina toen Mundero net op weg was naar de koningin op de hoogte gebracht van het feit dat hij Ronno en Janos met elkaar had zien vrijen op de Piek van Furkor. Maralina die zich altijd had voorgenomen de belangen van het huis waar ze ingehuwelijkt zou worden tot het uiterste te verdedigen schrok hiervan. Hoewel Hare Majesteit erom bekend staat om dingen als status van een huis en dingen als homoseksualiteit niet te zien als redenen om een deal af te wijzen, wist ze wel dat de status van het huis van Mutton gevaar zou lopen. Ze moest daarom iets doen, althans dat vond ze zelf. Daarom is ze toen naar het dorp gekomen en gaan kijken of ze Ronno of Janos daar kon vinden. En ze vond Janos, toen deze net de kruidenwinkel van Timotei inliep.”

*Dat moest hem zijn. De jongen waar Ronno mee gevreeën had. Maralina wist dat het niet anders kon. Niet alleen had ze deze gast nooit eerder in het dorp gezien. De typische “homomaniertjes” had hij ook. Althans, dat vond zij. Hij deed de deur achter zich dicht. Ze moest deze jongen in de gaten houden. Wellicht zou ze hem kunnen wegstroffen bij Ronno en dan hoefde niemand te weten wat er zich op de piek van Furkor had afgespeeld. Snel keek ze om zich heen. Het was rustig. Ze liep naar de deur. Ze hoorde vaag de stem van Timotei, maar kon geen woord verstaan van wat er werd gezegd. Snel liep ze door. Als iemand haar gezien had, zouden ze anders wel kunnen gaan denken. Ze wist een handige route te nemen die niet echt veel op zou vallen en kon vanuit een steeg de ingang weer zien van het winkeltje van Timotei. De deur ging open en de jongen kwam naar buiten. De jongen liep naar een steeg. Snel kwam ze hem achterna. De jongen leek haar aanwezigheid op te merken en draaide zich om.*

*“Goede dag, mevrouw,” zei hij beleefd. “U kijkt me zo aan? Kan ik iets voor u doen?”*

*“Er gaan geruchten rond,” zei Maralina.*

*“Geruchten?” zei de jongen verbaasd. “In een klein afgelegen dorp schijnt men wel meer te roddelen.”*

*“Men zegt dat jij vieze dingen met mijn zoon heb liggen doen.”*

*“Wie is uw zoon en wat verstaat u onder “vieze dingen”?”*

*“Ronno, zoon van het huis van Mutton,” zei Maralina. “Zegt die naam je iets?”*

*“Jazeker,” zei de jongen. “Een hele lieve jongen. Is dat uw zoon?”*

*“Ja,” zei Maralina kortaf.*

*“En dan is Tinalinka zeker uw dochter,” zei de jongen.*

*“Noem de naam van die vieze hoer niet in mijn bijzijn, jongen.”*

*De jongen fronste zijn wenkbrauwen.*

*“Hoe meer ik mezelf begin te vinden,” zei de jongen. “Hoe meer ik beseft dat ouders in chique huizen alleen maar in staat zijn van de kinderen te houden die ze WILLEN hebben in plaats van de kinderen die ze DAADWERKELIJK hebben.”*

*“Wat wilde je daarmee zeggen?”*

*“Dat u uw zoon zult moeten leren accepteren voor wat hij is,” zei de jongen. “Hij valt niet op vrouwen en ik ook niet. Wij vallen allebei op mannen en we houden van elkaar. Ik heb echt geen behoefte eraan om mezelf bij het huis van Mutton te voegen en hij heeft ook geen behoefte eraan om zich bij het huis van Kaberko te voegen. We zijn gewoon Janos en Ronno en we houden van elkaar. En die “vieze hoer” Tinalinka verdient trouwens ook beter dan wat ze nu heeft. Ik denk dat zij huisloos ook een veel beter leven kan hebben. Hoe haalt u het zich in uw hoofd om zo'n mooi meisje in een klooster weg te stoppen?”*

*“Wat weet een poot nu van mooie meisjes?”*

*“Meer dan u denkt,” zei Janos fel. “Het feit dat ik geen behoefte heb om met ze te vrijen wil niet*



zeggen dat ik ze niet mooi kan vinden.”

“Wat heb jij eigenlijk net in de winkel van Timotei gekocht?”

“Gaaf u dat wat aan? Ik vraag toch ook niet wat u allemaal in een winkel koopt.”

“Was dat regenboogklokjeskruid?”

“Waarom zou ik daar tegen u verantwoording over af moeten leggen?”

“Het schijnt nogal populair te zijn bij homo's.”

“En wat dan nog? Ik ben vrij om te kopen in de winkel van Timotei wat ik wil. Het is mijn geld. Timotei is afhankelijk van wat ik bij haar koop wel verplicht mij voor te lichten over hoe ik haar koopwaar moet gebruiken en wat eventuele gevaren bij verkeerd gebruik zijn. Ik moet zeggen, die meid is een echte vakvrouw en ik zal iedereen die ik kan ook zeker aanraden bij haar hun geneeskrachtige kruiden te kopen. Wat ik bij haar verder koop gaat niemand iets aan.”

“Jij wil dat spul gebruiken terwijl je met mijn zoon gaat vies doen, is het niet?”

“Of dat nu wel of niet zo is, is mijn zaak en die van Ronno en verder van niemand.”

“JIJ BLIJFT MET JE PIEMEL VAN MIJN ZOON AF!”

Maralina zag aan het gezicht van Janos dat ze nu blijkbaar te ver was gegaan.

“Zal ik eens even wat zeggen, MEVROUW,” zei Janos, die nu duidelijk op het punt stond zijn zelfbeheersing te verliezen. “Die zoon van jou vindt mijn piemel overheerlijk en opwindend. En ik de zijne ook trouwens. En u kunt gaan stampvoeten zo veel als u wilt. U kunt uw zoon uithuwelijken zo veel als u wilt. Maar u zult eens even goed na moeten gaan denken over hoe gelukkig Ronno kan worden daarmee en wat u hem eigenlijk aandoet. En of ik wel of niet met mijn piemel aan hem mag gaan zitten, maakt hij zelf wel uit.”

Janos draaide zich om en wilde weglopen, maar dat wilde Maralina niet laten gebeuren. Ze balde haar vuist en rende op hem af. Janos had de aanval blijkbaar in de gaten en draaide zich op tijd om en wist haar vuist vast te grijpen. Het leek een ongelijke strijd en al snel lag Maralina in de houdgreep op de grond.

“Ik weet dat Ryna, een soldaat van Elite Korps Des Konings, momenteel in het dorp verblijft,” zei hij. “Hoewel ze strikt genomen met verlof is om haar vader te bezoeken, denk ik dat ze heus wel oren heeft, als ik haar vertel hoe u mij probeerde aan te vallen. Wat denkt u wel?”

Janos stond op en hielp Maralina overeind.

“U gaat nu naar huis en u mag u later aan Ryna verantwoorden,” zei hij fel. “Dit hoef ik niet te tolereren.”

Hij draaide zich om en wilde weer weg lopen. Maralina was nu echt woest. Opeens zag ze een kei, die los op een muurtje lag. Ze pakte hem en met beide handen boven haar hoofd met de kei ertussen rende ze op Janos af. Deze probeerde nog te reageren, maar deze keer was ze net op tijd. De kei kwam op het achterhoofd van Janos terecht en meteen viel hij voorover op de grond. Ze zag het bloed langs zijn hoofd sijpelen en verschrikt wierp ze de steen over het muurtje en hoorde deze in het water plonzen. Ze had even moeite om op adem te komen. Had ze... had ze hem echt.... vermoord? Ze probeerde hem op te pakken, maar de jongen woog als lood. Hij moest hier weg. Ze wilde hem de straat uitslepen. Ze draaide hem op zijn rug. De uitdrukkingloze blik zei eigenlijk genoeg. Hij was dood. In paniek greep ze zijn benen om hem mee te slepen.

“Mijn zoon had vandaag een schaap bij de slager gehaald. Het is jammer dat kauwen voor mij niet zo makkelijk meer gaat, maar toch zal een lekker stuk schapenvlees er wel ingaan,” zei een stem.

Maralina keek op en zag hoe twee oude mannen op het punt stonden de steeg in te lopen. Snel via een zijstraatje wegrennen.

“Je zoon was toch chefkok in een zeer exclusief restaurant? Dat moet dan wel goed komen, heee....”

De twee oude mannen probeerden te rennen naar het lichaam van Janos.

*“Die jongen is dood,” zei een van de twee mannen.*

*“Weet je het zeker?” vroeg de ander*

*“Hartstikke zeker, ik houd hier de boel in de gaten, ga jij snel Suneau en mijn dochter erbij halen, deze jongen is vermoord.”*

Ryna keek somber naar de grond.

“Maralina heeft meerdere keren gezegd tijdens haar bekentenis dat het niet haar bedoeling was hem te vermoorden,” zei ze. “Ze wilde hem alleen maar laten voelen dat niemand ongestraft “met zijn piemel” het huis van Mutton in verlegenheid brengt.”

“Ik vrees dat zelfs als Janos het overleefd had het huis van Mutton hiermee wel in verlegenheid is gebracht,” zei de koningin pinnig.

“Dat hebben Slyvina.... en ... ik... al bij meerdere zaken... uche... meegemaakt,” zei Suneau.

“Dat de daders niet de bedoeling hadden hun slach... offer... om te brengen.”

“Dat maakt het slachtoffer er alleen niet minder dood om,” zei Slyvina somber.

“En hoe zal mama gestraft worden?” vroeg Tinalinka verschrikt. “Ze zal toch niet de doodstraf krijgen?”

“Dat is aan de rechter en niet aan mij,” zei de koningin. “Dit is een aangelegenheid van de staat Gandron en geen Federale aangelegenheid. Buiten dat ik een alibi ben heb ik als koningin met de zaak niets te maken. De huidige gouverneur van Gandron is fel tegenstander van de doodstraf. Om die reden alleen al, denk ik dat de rechter de doodstraf daarom niet op zal leggen, maar een behoorlijke gevangenisstraf kan zeker wel volgen.”

“En het huis van Mutton zal zeker ook in de hiërarchische orde gaan zakken?”

De koningin zweeg.

“In principe bepaal ik dat,” zei ze. “Maar ik vrees dat ik het politiek niet kan verkopen geen afwaardering toe te schrijven *en* ik zal ook van de contracten die ik met de schapenhouderij aan wilde gaan af moeten zien.”

“En daarmee ... is het huis ... van Mutton ...” zei Suneau. “Nu verder van huis dan dat ze geweest zouden zijn, als... uche... ze.... Ronnos geardheid hadden ... geaccepteerd.”

Suneau keek naar Slyvina.

“Het zij zo,” zei hij. “Slyvina, ik voel... dat ik nu echt... moet... gaan. Vaarwel... ik... hou van je...”

Suneau voelde nu slap aan. Slyvina wist het. Met zijn laatste “Ik hou van jou” had hij zijn laatste adem uitgeblazen. Verdrietig duwde ze zijn ogen dicht.

“Rust zacht,” zei ze. “Rust zacht.”